

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_48_-_PSANCI_VESMIRU.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone_48

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

JEAN-PIERRE GAREN

PSANCI VESMÍRU

Mark Stone 48

1

Chlupatý tmavý dozorce s opičím obličejem šťouchl do vězně hlavní a vrazil ho do místnosti. Uvnitř za dlouhým stolem seděli tři muži. Tvářili se přísně a měli černé uniformy gardy prezidenta Minga.

Nejstarší z nich šel rovnou k věci.

"Poručíku, stanul jste před Nejvyšším vojenským soudem Pozemské unie a jste obviněn z velezrady, spiknutí proti státu a z podvratné činnosti. Nahlaste svou identitu."

Statný snědý mladík se skoro dětskou tváří odpověděl: "Paul West, dvacet sedm let, narozen v New Yorku na Zemi, poručík 3. galaktické eskadry zvláštního nasazení."

"Nyní se seznámíte s obžalobou," pokračoval soudce. Čtvrtý muž, kterého si West ještě nevšiml, protože seděl poněkud stranou, se zvedl a spustil: "Dnes stanul před soudem..."

Poručík dlouhou obžalovací řeč skoro neposlouchal. Viděl, že všechno je už předem dohodnuto a že ho stejně čeká trest smrti. Jako ve snu znovu prožíval svůj život: smrt rodičů při kosmické nehodě, vstup na Astronautickou akademii, ve dvaceti vyřazen jako první ve svém ročníku, zařazen ke 3. eskadře jako aspirant.

Pozemské unii už dva roky vládl prezident Ming. Nikdo nevěděl, jak se mohlo stát, že počítač, který nyní nahrazoval voliče, vybral do této funkce zrovna jeho.

Ming do roka zlikvidoval Nejvyšší radu a nahradil ji svými stoupenci. Od té doby panovala v Pozemské unii ta nejtvrdší diktatura.

West se původně o politiku příliš nezajímal. Jeho jedinou vášní byl vesmír a toužil po tom, aby ho převedeli k dálkovému průzkumu. Nadřízení ho hodnotili velice dobře a byl nejmladším poručíkem v eskadře. Doufal, že se stane kapitánem lodi.

Jenže udělal chybu. Odmítl vstoupit do Mingovy gardy. Od té doby ho pověřovali už jen podřadnými úkoly. Zhrzený West se přidal ke skupině odpůrců režimu vedené velitelem Karlovem, který doufal, že se mu jednoho dne podaří Minga svrhnout a nastolit liberálnější režim.

Tajná policie mezi ně hravě nasadila svého člověka a jedné noci byl Karlov zatčen. Psychosondou z něj dostali jména všech spolupracovníků a druhý den je všechny posbírali.

Potom West čekal v cele prezidentského paláce dva měsíce na soud.

„...v důsledku čehož žádáme exemplární potrestání," zakončil žalobce.

U těchto výjimečných soudů nebylo zvykem dávat slovo obžalovanému. Byla by to zbytečná ztráta času, protože vůdce spiknutí vypověděl vše a rozsudky už byly naprogramovány. Soudce vstal a prohlásil:

"Pavle Weste, soud vás odsuzuje k trestu smrti. Proti rozsudku se nelze odvolat a bude okamžitě vykonán. Nyní budete odveden do dezintegrační komory."

Poručík nehnul ani brvou. Za dva měsíce vazby rezignoval a věděl, že soud vynáší jediné rozsudky smrti. Hrdost mu nedovolovala, aby soudu udělal radost škemráním o milost.

V ledovém tichu uběhla dlouhá minuta. Soudce očekával nějaké protesty nebo sténání. Vězeti zarputile mlčel. Soudce se tedy zklamaně obrátil k přisedícímu, který nahlédl do seznamu a řekl:

"Ve své neskonale dobrotivosti, náš nejvyšší vůdce prezident Ming dává obviněnému milost a odsuzuje jej k doživotním nuceným pracím."

Nyní poručík přece jen zbledl. Jako ve snu se nechal odvést do své cely. Když za ním dozorce zabouchl dveře, klesl na lůžko a zabořil hlavu do dlaní.

Takže namísto čisté a rychlé smrti v dezintegrační komoře ho čeká tisíckrát tvrdší osud. O Mingových táborech kolovaly všelijaké pověsti, ale nikdo se nevrátil, aby je potvrdil nebo vyvrátil.

Poručík uvažoval o sebevraždě, byl však pod ustavičným dohledem.

Uběhl tak týden, který se dělil na půldenní úseky, kdy dostával otevřenou konzervu s nechutnou stravou. Aby nepropadl naprosté depresi, denně usilovně cvičil. Kojil se bláhovou nadějí, že se mu jednoho dne podaří utéct, a nechtěl takovou šanci promarnit.

Ráno osmého dne se dveře cely otevřely a dozorce ho mávnutím zbraně vyzval, aby vyšel. Další mu nasadil magnetická pouta se zručností, jež svědčila o dlouhé praxi.

Kráčeli labyrintem chodeb a nakonec je výtah vynesl na povrch.

Po více než dvou měsících umělého osvětlení ho oslnilo sluneční světlo. Dozorce do něj hrubě strčil a přinutil ho nastoupit do helijetu. Stroj byl upraven pro přepravu odsouzených. Byla v něm instalována těsná klec, do které Westa zavřeli a v níž se jen stěží posadil. Dozorce klec pečlivě zamkl a dal pilotovi pokyn ke startu.

Helijet se rychle vznesl a zamířil k astroportu. Mingův palác se tyčil na jihu metropole New Yorku, která se nyní rozkládala na více než pět stoch kilometrech a jejíž předměstí sousedila s předměstími Washingtonu. Za dvě hodiny helijet dorazil k obrovskému astroportu, který zabíral prakticky celou bývalou Floridu.

Westa zabořilo u srdce, když viděl sektor 3. eskadry, ale stroj pokračoval v letu a přistál až na jižním konci na ploše obehnané elektrickým plotem.

Tam čekala stará nákladní loď, jež končila svou kariéru přepravou vězňů.

Dozorce s pistolí v ruce otevřel klec a vyzval Westa, aby si vystoupil. Sejmul mu pouta a strčil ho ke vchodu do lodě. Kráčeli nepříliš osvětlenou chodbou, až došli ke kovové přičce, u níž na židli podřimoval jiný dozorce.

"Vstávat, Bille," zažertoval kolega, "máš nového strážníka."

Dozorce v poklidu vstal a otevřel velice nízká dvířka, kterými se dříve údržba dostávala do nejspodnějšího podpalubí lodi. Nyní v něm velice jednoduchým způsobem zařídili prostor pro vězně. To znamená, že tam nacpali čtyřpatrové palandy a vytvořili tak kapacitu pro přepravu stovky nešťastníků ve zcela nelidských podmínkách.

West se na chvíli zarazil, zalykal se dusnem a smradem. Potom do něj dozorce strčil a zabouchl za ním.

Poručík dopadl na zem. Počkal, až si jeho oči přivyknou na slabé světlo dvou dosluhujících žárovek. Polovina lůžek už byla obsazena.

"Hej! Sem, pane poručíku!" ozvalo se.

Divil se, že ho někdo v té tmě mohl poznat, nicméně šel za hlasem. Mezi palandami se jen taktak protáhl. Občas na nějakou narazil a musel si vyslechnout nadávky.

Konečně se propasíroval dozadu. Připadalo mu, že se tam dýchá lépe. Aby ne, když byl přímo pod jedním ze dvou větráků.

Vtom se před ním vztyčila jakási obrovská postava. Leknutím sebou trhl. Pak poznal, o koho jde, a uklidnil se.

"Ivan Orlov!" vydechl. "Radši bych tě potkal za jiných okolností, ale jsem rád, že tady vidím někoho známého."

Orlov byl dvoumetrový obr, přes metrák kostí a svalů a ani gram přebytečného tuku. Patřil jako řadový astronaut k Westově posádce.

"Lehněte si sem, pane poručíku," poradil mu. "Není to horší pelech než jinej a navíc je tu větrák."

"Jak dlouho už jsi tady?" zeptal se West.

"Čtrnáct dní, pane poručíku. Sebrali mě s kapitánem Karlovem. Brzy zjistili, že jsem jenom malá ryba. Nejdřív mě jako odsoudili k smrti, pak mi dali jako milost a tajnej policejní helijet mě vyložil u tohoto vraku. Bylo nás jen deset, takže se mi podařilo urvat tohle místo a ještě jich pár zablokovat pro přátele."

"Našel jsi tady nějaké známé?"

"Momentálně je nás tady deset astronautů, ale nemyslím, že byste někoho znal. Snad si pamatujete na našeho radionavigátora Patricka O'Neila."

Z přítmi se vynořil muž a podal Westovi ruku. West by ho byl málem nepoznal, byl to už jen stín bývalého O'Neila.

"A co jsou zač ti ostatní?" zajímal se.

"Většinou politici a úplně vyřízený. Zbytek jsou vrazi, úchyláci a podobně. Musíte si dávat pozor. Klidně vás zabijou kvůli hovadině a dozorcí s nima pečou."

West se natáhl na úzkém tvrdém lůžku.

"Ivane?" zašeptal. "Už jsi myslel na útěk?"

"Nemyslím na nic jiného. Bohužel to Nepůjde. Dveře se otvírají jen dvakrát denně, když nám vydávají stravu, a stráží je moc. A upečou nás pistolema, dřív než se dostanem do chodby."

2

Za týden si West zvykl na vězeňský život - na vydávání odporného jídla, na dlouhé čekání na jediné hygienické zařízení, na urážky a agresivitu kriminálků, na ubohost některých vězňů a na šlechtnost jiných.

Kolem Ivana, jehož mohutný vzrůst umravňoval i ty nejdivočejší vězně, se seskupila skupinka astronautů.

Hned druhý den West na lodi narazil na mohutného chlapa s nízkým čelem, který to na něj zkoušel.

Navzdory zjevnému rozdílu sil West udeřil jako první. Byl sice lehčí než protivník, ale zase mrštnější a navíc z Akademie věděl něco o bojových uměních. Ani ne za pět minut ukázal protivníkovi, zač je toho loket, a od té doby měl pokoji od ostatních.

"To nebylo špatný," zabručel Ivan, "ale měl jste ho zabít. Dávejte si na něj pozor, určitě se bude chtít pomstít."

Dny mýjely, přicházeli noví vězňové, až byla všechna lůžka obsazena. V podpalubí se už nedalo dýchat a muži raději ani nevstávali. Tři vězňové zemřeli, ale dozorcům to bylo srdečně jedno.

"Zatím si tu ty mrtvolky nechte, vyhodíme je pozdějc," prohlásili výsměšně.

Ráno devátého dne se loď začala chvět.

"To je jenom zkouška," zabručel Ivan. "Už jsem to jednou zažil."

Astronauti si tedy v klidu stoupli do fronty na záchod.

"Lehněte si! Honem!" vykřikl West. "Turbíny se otáčejí příliš rychle. Tohle není zkouška motorů! Každou chvíli startujeme, bude velmi silná akcelerace!"

Astronauti na rozdíl od ostatních vězňů uposlechli. Krátce nato se loď vznesla k obloze. Paul West si sice lehl, ale i tak měl pocit, že mu na hrud' dolehla nesmírná tíže, že mu cosi chce urvat obličej a vmačkávat

mu oči do důlků. Vnímal jen barevné pruhy a zasténal bolestí.

Nešťastníci, které start překvapil mimo lůžko, se teď váleli na zemi s polámanými údy a zoufale křičeli. Tíže postupně pominula a loď dosáhla rychlosti blízké světla. První se zvedl Ivan.

"Kapitán týhle lodi je obyčejnej vrah," nadával. "Mohl nás varovat."

"Uvědomte si," řekl Patrick O'Neil, "že jsme jen obyčejný náklad. Jak jste to věděl, pane poručíku?"

West se hořce usmál. "To je jednoduché. Podpalubí starých lodí nemají kompenzátory gravitace. Proto je už nemůžou použít pro přepravu křehčího zboží. Příjemci si stěžovali, že docházelo poškozené."

"Zatímco kvůli nám si nikdo stěžovat nebude," poznamenal Patrick.

Ivan už slézal z lůžka, že pomůže jednomu vězni, který měl polámané kotníky. Paul ho zadržel.

"Ještě si lehni, za chvíli přejdeme do subprostoru a přechod bude drsný..."

Ani nedořekl, loď se znovu rozechvěla a oči mu zahalil černý závoj.

Když se opět probрал, cítil se jako po pořádné nakládačce. Podíval se na hodinky. V bezvědomí byl pouze pár minut. Měl pocit podivné lehkosti.

Na sousedním lůžku se chtěl Ivan prudce zvednout a málem se vznesl.

"Pozor," varoval ho West, "jsme ve stavu beztlíže. Umělou gravitaci tady nemají."

Věznům trvalo celý den, než si zvykli. Stačil neopatrný pohyb a už se vznášeli u stropu.

Paul s Ivanem dostali za úkol, aby odstranili mrtvé. Pod dohledem dvou ozbrojených dozorců je nanosili do přechodové komory, z níž si je později vytáhl subprostor.

"Jakákoli vzpoura teď nemá smysl," usoudil Paul po návratu. "Jsme úplně dole a jediný východ je zavřený. I kdyby se nám podařilo vyřidit dozorce, posádka nás klidně udusí jako krysy. Stačí jen vypnout větrání. Takže zatím musíme hledět, abychom přežili, a počkat na vhodnější příležitost."

"Jak dlouho budeme podle vás v subprostoru?" zeptal se Patrick.

Paul pokrčil rameny. "Nevíme, kam nás vezou, a neznáme rychlost téhle rachotiny. Nejméně týden nám potrvá, než se dostaneme do nejbližší soustavy. Tam bude možná mezipřistání. Ale několikrát ze subprostoru vystoupíme, protože budou nabíjet fotonové baterie."

Ivan se opatrně natáhl na lůžko. "Tehle stav beztlíže má aspoň tu výhodu, že ta pryčna člověku nakonec připadá docela pohodlná," poznamenal.

"To jistě," řekl Paul, "ale kdyby to trvalo delší dobu, celkově to oslabí naše organismy. Dokud jsme nebyli v subprostoru, měli jsme co dělat, abychom unesli vlastní tělo. Pokud si nedáme pozor, budou z nás po přiletu na normální planetu úplně trosky."

"Co proti tomu můžeme dělat?" zeptal se Patrick. "Jednou jsem četl takový příběh z doby před vynálezem umělé gravitace. Tenkrát byly posádky v beztlíži několik měsíců. Muselo se denně cvičit. A to bychom měli i my."

Astronauti jeho návrh přijali a sestavili si cvičební program.

Uběhlo deset dnů a nic zvláštního se nedělo.

"Pane poručíku, už vím, kde přistaneme," oznámil Westovi jednoho rána Ivan. "Slyšel jsem přes přepážku dozorce. Letíme na Terranii VII, ale budeme tam až za dvacet dnů."

"Tuhle planetu vůbec neznám," zavrčel O'Neil. "Kde to proboha je?"

West se zamyslel a snažil se rozpomenout.

"Mám pocit, že už vím. Okupovali ji před padesáti lety, je na samé periferii Unie. Obíhá kolem slunce BY 16."

"Jak to tam vypadá?"

"Podobně jako na Zemi, ale ještě nebyla kloudně prozkoumána. Jsou na ní bohatá ložiska titanu."

Ivan pokýval hlavou a vzdychl.

"Tohle vypadá na doly!"

"Ale při troše štěstí," uvažoval Patrick, "by nás mohli zadržet Denebani nebo piráti. Slyšel jsem, že vnější oblasti nejsou příliš bezpečné."

"To je bohužel dost nepravděpodobné," zapochyboval West. "V subprostoru nás nezjistí a pochybuju, že kapitán při normálním letu hlásí pozici. A v blízkosti Terranie VII už bude pod ochranou řízených střel."

Mladičký astronaut, kterého zatkli těsně po vyřazení z Akademie, se zeptal: "Kdo jsou vlastně ti Denebani, pane poručíku?"

"Objeví se v minulém století. V té době Unie expandovala všemi směry a obsazovala řadu planet. Jednoho dne narazila jedna expedice na Denebany. Pocházejí z planety obíhající kolem Denebu, z oblasti, kterou jsme dříve nazývali souhvězdím Labutě. Je vzdálená šest set světelných let od Země. Denebani jsou humanoidi, jejich metabolismus je podobný našemu. Biolog by vám vysvětlil, že mají jiný počet chromozomů než my a jinak rozložené vnitřní orgány. Dost se nám ale podobají, až na břidlicovou plet a mocný hrudní koš, protože v jejich atmosféře je méně kyslíku. Technicky jsou asi tak na stejné úrovni. Taky cestují subprostorem a kolonizovali už řadu soustav. Shodou náhod se stalo, že pozemšťané a Denebani se chtěli zmocnit stejné planety. Její jméno jsem už zapomněl. Byla z toho válka. Obě strany naštěstí brzy pochopily, že ani jedna nemůže definitivně zvítězit. Delší pokračování války by nakonec zničilo obě civilizace. Nakonec bylo uzavřeno příměří a vesmír se rozdělil na oblasti vlivu,"

"Tak proč Denebani útočí na naše lodě a na některé naše planety?" namítl Patrick.

"Ze stejných důvodů, proč my útočíme na jejich," usmál se West. "Z ekonomických. Pozemské a denebské okrajové planety se často nacházejí blízko sebe, zatímco Země a Deneb jsou do sebe hodně vzdáleny. Ono to pak svádí naloupit si u souseda suroviny a materiál, jehož doprava by jinak přišla příliš drahá."

"A co na to vlády?"

"Musí přimhouřit oči, aby z toho nebyl další válečný konflikt. Nechávací každou planetu, ať si vládne po svém. Asi jako kdysi na Zemi králové dovozovali korzárům, aby přepadali nepřátelské lodě. Situaci navíc komplikují skuteční piráti, kteří bez rozdílu přepadají lodě i planety obou stran."

"Vždycky mi vrtalo hlavou, jak se zásobují," prohodil Ivan.

Paul West pokrčil rameny.

"Prý mají základny na nějakých neznámých planetách. Navíc někteří méně zásadoví obchodníci od nich kupují pod cenou kořist a výhodně ji prodávají na okrajových planetách. Tam je takový hlad po zboží, že guvernéri radši přimhouří obě oči."

Dny se neskutečně táhly. Denně některý z vězňů umřel buď horkem, nebo nedostatečnou stravou, či v důsledku zoufalých hygienických podmínek a naprostého nedostatku byt základních léků. Oslabené organismy navíc těžko snášely prudké přechody, neustálé střídání subprostoru a normálního vesmíru. Astronauti sice nepřišli ani o jednoho muže, ale byli nesmírně zesláblí a nedokázali už ani cvičit. Ivan si naštěstí zachoval dost sil a zajišťoval jim potravu. Westova tvář se změnila, rysy mu ztvrdly a z obličeje vystoupily lící kosti. Nikdo by v něm už nepoznal toho mladičkého růžolícího poručíka.

"Velejte neskonalou dobrotivost Mingovu," chroptěl Paul. "Namísto čisté a rychlé smrti v dezintegrační komoře nás odsuzuje k pomalému tlení."

3

Od startu ze Země uplynulo třicet pět dní a za tu dobu zemřela více než třetina vězňů. Loď se opět prudce vrátila do normálního vesmíru. Na rozdíl od předchozích přechodů se tentokrát zažehly zpětné rakety a nastalo prudké zpomalení, které nepřežilo několik dalších vězňů.

"Za pár hodin se konečně nadechneme čerstvého vzduchu," těšil se Patrick.

"Jen si nedělej iluze," brzdil ho Ivan. "Nevezou nás na dovolenou. Nečekej, že se octnem někde na pláži a kolem budou samý parádní baby."

"Cokoli bude lepší než tohle peklo," namítl Patrick.

"Doufejme," poznamenal West. "Zatím zůstaňte ležet, protože se budeme přibližovat k Terranii. Velitel lodi rozhodně není žádný virtuos, čekám, že přistání bude dost tvrdé."

Loď přešla na nízkou oběžnou dráhu a začala klesat k astroportu. Nakonec přišlo prudké drcnutí a motory zhasly.

× × ×

Plukovník Zang neklidně přecházel po pracovně. Byl to drobný snědý muž s nervózními pohyby. Na okamžik se zastavil u okna a pozoroval loď, která právě přistála. Už se kolem ní hemžil technický personál a východ se pomalu otevíral.

Zang stiskl tlačítko interkomu.

"Ať se ke mně okamžitě dostaví kapitán té lodi."

"Rozkaz, pane plukovníku!"

Za deset minut před ním stál obtloustlý uválený chlap. Kapitán King.

"Co mi vezete tentokrát?" zeptal se Zang.

"Tady je seznam zboží ze Země," odpověděl kapitán a podal mu složku.

Plukovník seznam přelétl a třískl s ním o stůl. "Žádal jsem nový palebný systém a tady nic nevidím!"

King jen lhostejně pokrčil rameny.

"Já naložím, co mi daj. Možná se ta vaše objednávka zatoulala někde na úřadě. Měl byste požádat znova."

"To je šílenství!" rozčiloval se Zang. "Denebané pronikají do naší soustavy stále častěji a jednou na nás určitě zaútočí. Jak se máme bránit, když nemáme čím?"

"A co na to říká guvernér?"

"Ten na to kašle. Že obrana je moje věc. Ale když k něčemu dojde, hodí to na mě."

Zang se automaticky podíval z okna. Právě vystupovali odsouzení. Stěží se drželi na nohou. Světlo je oslňovalo, tápali jako slepci a dozorcí je hrubě postrkovali k zamřížovanému vozu.

"Kolik jich je?" zeptal se kapitána lodi. "Padesát sedm. Myslím."

"Ze stovek? Tentokrát jste překonal všechny rekordy! Guvernér bude zuřit. Vyřídíte si to s ním sám.

Dobře víte, že mají pracovat v jeho titanových dolech."

Plukovník ještě chvíli vězně sledoval pohledem.

"A navíc jsou v žalostném stavu," pokračoval. "Týden se budou dávat dohromady. Nemohl byste se svěřeným zbožím zacházet líp?"

"Nemám výletní jachtu. Ten prostor byl původně určenej pro těžkej náklad."

"To vím, ale aspoň byste jim mohl dát pořádně najíst. Jsou kost a kůže."

"A z čeho?" zasmál se King. "Z té částky, co mi dá vláda?"

"A z níž vám ještě bohatě zbude," odsekl Zang. "Příště nebud'te tak lačný a přivezte nám kvalitnější zboží. Do týdne jich ještě nejmní deset zařve. Takže jich zbude padesát! To stěží nahradí ztráty od poslední dodávky."

Kingovy odulé rty se zkrivily do úsměvu. "V tom případě guvernérovi porad'te, aby s otroky zacházel líp.

Pak mu taky dýl vydržej. Ale netrapte se. V dnešní době je odsouzených tolik, že brzo přijdou další."

Zang byl především voják a hromadné deportace se mu hnusily. Suše kapitána lodi propustil a šel uvědomit guvernéra o přistání lodi.

"Děkuji, plukovníku. Jakmile ti banditi dorazí do dolu, půjdu se na ně podívat."

Vůz s vězni mezitím vyjel z astroportu. Westovi a jeho přátelům se podařilo zůstat pohromadě.

"Tahle džungle moc přívětivě nevypadá," konstatoval znechuceně Ivan. "Myslíte, že bysme v ní přežili, kdyby se nám podařilo utýct?"

"To nevím, ale šelmy určitě nebudou krutější než dozorcí."

Po půlhodině špatná silnice vyústila na prostranství, kde stálo asi deset zchátralých prefabrikovaných baráků. Vůz obstoupilo několik dozorců v černých uniformách.

Velel jim obr s karabáčem v ruce. Dal znamení, jeden dozorce otevřel klec a nařídil vězňům, aby si vystoupili. Někteří byli tak zesláblí, že se rovnou svalili na zem, a dali tak obrovi příležitost, aby předvedl, jak umí s karabáčem zacházet. Ostatní si nastoupili do dvouřadu. Obr si je pozorně prohlížel, jeho zlá modrá očka si všímala každíčkého detailu. Když skončil, postavil se před ně, lehce se rozkročil a založil si ruce v bok.

"Jsem vrchní dozorce Piet," zařval, "a brzo mě poznáte! Budete tvrdě pracovat a paličáky a lenochy si vezmu osobně na starost. A pokud někdo z vás myslí na útěk, ať ho rovnou pustí z hlavy. Tady nejsou mříže ani zámky." Zasmál se a pokračoval: "Máme tady něco mnohem lepšího, a to džungli. Terrania je prozkoumaná jenom letecky. Žádná expedice, která si troufla do džungle, se ještě nevrátila. Takže kdybyste chtěli utíkat, můžete jedinečně po silnici k astroportu a tu ustavičně střeží armáda a policie. Každýho uprchlíka hned chytí, zadrží a vrátí nám ho. V té chvíli..."

Piet se odmlčel a chmurně se usmíval.

"V té chvíli," pokračoval, "přeji vám zbloudilou ovečku já. Poslední, co se o to pokusil, umíral tejden. Dopřál jsem mu vrchovatě času, aby své pošestlosti litoval."

Nad stromy se ukázal helijet a přistál dvacet metrů od vězňů. Vystoupil z něj asi padesátiletý chlápek.

Parádní uniforma nedokázala zakrýt pořádné panděro. Doprovázela ho plavovlasá dívka v modré tunice nad stehna a v lakovaných střevíčkách.

Vrchní dozorce se k nim hned vrhl a začal před nimi poklonkovat.

"Vítejte, pane guvernére. Právě jsem dostal nové otroky. Chcete se na ně podívat?"

Guvernér mu neodpověděl a s dívkou v patách vykročil k trestancům. Když dívka prošla kolem Westa, neubránil se úsměvu. Zarostlá tvář a útrapy cesty ho bohužel připravily o značnou část mužského kouzla. Dívka se na něj na okamžik udiveně zahleděla, potom se opovržlivě odvrátila. Dohnala guvernéra a cosi mu pošeptala.

"Milá neteři," řekl, "já vám povídal, že tohle není místo pro vás. Dává mi to však důvod, abych jim ukázal, kdo je tady pánem. Ukažte mi toho drzouna."

"Pátý zleva v první řadě."

"Už ho vidím. A teď se hezky držte za mnou."

Guvernér se obrátil k odsouzeným.

"Za to, že jste zde, vděčíte dobrotivosti prezidenta Minga," řekl. "Správně jste měli být odsouzeni k smrti. Pro své rodiče, přátele, společnost jste mrtví a neexistujete. Nejste ani vězňové, ani otroci. Máte jen odloženou popravu, to je vše. Nemusíme skládat žádné účty z toho, co se s vámi stane, Budete-li si chtít prodloužit svůj bídný život, musíte tvrdě pracovat v titanových dolech. Za tu cenu budete žít. Dozorci musíte bezpodmínečně poslouchat. Jsou to zde mí zástupci. A nyní vám ukážu, co vás čeká, když se budete flákat."

Otočil se k vrchnímu dozorcovi a ukázal na Westa. "Piete, tamten dostane hned teď deset ran."

"Rozkaz, pane guvernére."

Dva dozorce se Paula chopili a odvěkli ho ke sloupu uprostřed prostranství. Zručně ho obnažili do půl těla a připoutali mu ruce k železnému kruhu na vrcholu sloupu.

Piet k němu přistoupil a rozmáchl se karabáčem. Paul po prvním úderu zasténal, ale potom stiskl zuby. Rána následovala za ránou, měl pocit, že mu dozorce opracovává záda rozžhaveným železem. V jakési narudlé mlze viděl onu dívku. Odvracela tvář.

Když Piet skončil, otočil se ke guvernérovi a čekal na další rozkazy.

"V pořádku," řekl guvernér. "Odved'te je na ubikace a zítra je chci vidět makat."

Dozorci se znovu uklonili a guvernéř s neteří si nastoupili do helijetu.

Vězně teď rozdělili na dvě skupiny a hnali je k barákům. Ivan přiskočil ke sloupu a rychle se podíval na dozorce. Nereagovali. Bleskově Paula odpoutal a odvedl ho za ostatními.

Astronauty zavedli do baráku, v němž bylo čtyřicet lůžek. Pouze deset jich bylo obsazeno mazáky. Byli tak ztrhaní, že se při příchodu nových vězňů ani nezvedli. Pouze jeden vstal. Vysoký vyzáblý muž.

"To jsou astronauti, konečně!" zvolal. "Pojd'te hned sem!"

Ukázal jim, kam mají složit Westa, a přidělil jim lůžka. Potom se k poručíkovi naklonil.

"Měl jste kliku," zašeptal. "Piet byl asi v dobrém rozmaru. Normálně rozseká kůži na cáry."

"Kdo jste?" zeptal se Ivan. Vězeň se jen pousmál.

"Jmenuju se Bruce Spencer a býval jsem hlavním účetním Společnosti pro galaktický průzkum. Poupravil jsem tak trošku firemní počítač. Založil jsem si několik účtů na různá jména a počítač mi na ně pravidelně připisoval nějaký ten dols."

"Pěkný podvod," poznamenal O'Neil.

"Fungovalo by to klidně léta, kdyby se ten pitomej počítač nezhroutil, zrovna když jsem byl mimo. Správci sítě bylo něco divného, tak se do něj podívali pořádně... Zatkli mě a vyfasoval jsem deset let. Lod', která mě převážela, našťastí přepadli piráti a mně se podařilo utéct. Dva roky jsem lítal s nimi."

"A jak jste se octl tady?" zajímal se West.

"Jednoho dne jsme se v subprostoru dostali do magnetické bouře a museli jsme vystoupit do normálního vesmíru. Bohužel jsme narazili na bojovou lod'. Energetické zásoby jsme už neměli a štít dlouho nevydržel. S několika chlapy jsem se dostal do záchranného člunu. Pak lod' vybuchla. Pochopitelně nás zajali a mě za pirátství odsoudili k trestu smrti. Ming mi pak dal milost a poslal mě sem. Deset měsíců tu pomalu, ale jistě hniju."

West ukázal na ostatní vězně.

"Proč jsou v takovém stavu?"

Spencer se nevesele zasmál.

"Jsou prostě utahaní. Brzy poznáte, co je to tady za život."

"To se odtud nedá utéct?"

Bruce zavrtěl hlavou.

"Ne. Piet vám po přiletu nelhal. Kdokoli si troufl do džungle, beze stopy zmizel. Použít se dá jediné silnice na astroport."

"Takže tady musíme cheípnout!"

"Možná ani ne," řekl bývalý pirát a ztišil hlas. "Podívejte se na ně," ukázal na staré vězně. "Jsou naprosto vyřízení. Až doteďka jsem tady narazil jen na obyčejné, více či méně degenerované kriminálníky nebo na politické, kterým to líp mluvilo, než jednalo. Teď poprvé je tu skupina, která je ochotna se bít. Pochopili jste správně. Tady nejde pouze o útěk. Musíme dát dohromady komando, které dokáže napadnout hlídky, co sřeží cestu, a hlavně zničit třeba půlku astroportu a zmocnit se rukojmích."

West se zamyslel. "Chtělo by to vybrat sklad zbraní. Je tady nějaký?"

"Dozorci mají jenom termické pistole."

"Byl jste někdy ve městě nebo na astroportu?"

"Jednou, pro zásoby, ale vůbec se tam nevyznám."

"Takže budeme muset improvizovat na místě."

Poručík se podíval na astronauty.

"Naším prvním cílem bude zneškodnit dozorce. Hned zítra si začneme všimát jejich zvyků a večer si vždy vyměníme poznatky."

"To je ono!" liboval se Bruce. "Dostávám novou chuť do života. A teď se pokuste usnout, abyste nabrali síly. Zítra je budete zatraceně potřebovat."

4

Před svítáním je vzbudil křik dozorců. Hodili do sebe nechutnou snídani a už museli do dolu.

Astronautům a jejich novému příteli se podařilo zůstat pohromadě.

"Dávejte si pozor," varoval je Bruce. "Ne abyste byli moc hr do práce. Musíte vzbudit zdání, že jste ve stejné špatné formě jako ostatní, jinak Piet vytuší nějakou levárnu. Je to surovec, ale není blběj."

Výtah je snesl do špatně větrané a stejně špatně osvětlené štol. Dozorce ukázal na vozíky s lopatami.

"Dotlačte je až na čelo porubu a naplňte je. Pak je vyložíte na tenhle výtah."

Věžňové se po skoro kilometrové cestě dostali na konec štol. Automat tam rubal horninu. Dozorce na stroj ukázal.

"Maká dvanáct hodin, pak potřebuje vyměnit baterie. A vy se dostanete nahoru, až odvezete všechno, co narube."

Muži bez odpočinku vozili horninu. Ztratili jakýkoli pojem o čase, a když se vrátili na barák, byli naprosto otupělí. Ještě než se propadli do hlubokého spánku, stačili si vyměnit těch pár informací, které získali.

Tak uběhl týden. Na následky cesty zemřeli další věžňové.

"Proč na to nemaj roboty?" zavrčel jednou večer Ivan. "Na všechno by jich stačilo deset."

"Takový materiál je drahý na dopravu a údržbu," vysvětlil mu Bruce. "Naši dopravu platí Ming a stravu zas Terrania. Guvernér na nás rozhodně netratí."

× × ×

Piet v dobrém rozmaru vešel do baráku, který mu sloužil za kancelář. Noc strávil v putyce na astroportu a jedna slečna ho zbavila nejen samoty, ale i značné části měsíčního žoldu.

Jeho zástupce Hans už seděl za stolem.

"Něco nového?" zeptal se Piet a padl do křesla. Natáhl nohy a chystal se, že si dá po pohnuté noci dvacet.

"Ráno jsme pohřbili další dva. To dělá patnáct jenom tenhle týden."

Vrchní dozorce jen pokrčil mohutnými rameny.

"To je běžný u všech novejš. Za pár dní se to ustálí."

"Chtěl vás plukovník Zang. Řekl jsem mu, že jste na inspekci a že ho zavoláte, hned jak se vrátíte."

Piet si jen tiše vzdychl. "Co zas ten chlap otravuje?" Pomaloučku zapnul videofon.

"Jsem rád, že jste konečně na svém místě," poznamenal suše plukovník. "Před týdnem přivezli plukovníkově neteři nový helijet. Nemám k němu pilota. Guvernér Prost mě požádal, jestli mezi těmi novými není někdo, kdo by uměl pilotovat."

Vrchní dozorce jen zachrochtal.

"To už je potřetí! Proč si nenajme civilního?"

"Možná nechce utrácet peníze za neteřiny rozmary. Ani vy, ani já tady nejsme od toho, abychom diskutovali o rozkazech. Až ho najdete, pošlete ho za Andersonem, ať víme, co je zač. Ti poslední za moc nestáli. Nezapomeňte na to."

Spojení se přerušilo a Piet jenom zaklel.

"Slyšel jsi, Hansi? Co teď?"

Hans už tušil blížící se bouři a projížděl seznam nových vězňů.

"Tenhle by se mu moh hodit," řekl nakonec. "Je to kosmickej pilot, takže obyčejnej helijet určitě zvládne." A podal Pietovi spis.

Piet do něj nakoukl. "Skoč pro Paula Westa, vem ho na umývárnu a odved ho rovnou ke starýmu Andersonovi."

"Není to nebezpečný dávat takovou volnost bývalému pilotovi?" pochyboval Hans. "Představte si, že se nějak dostane do lodi a odstartuje..."

"To nám může bejt jedno," zasmál se Piet. "Jakmile se dostane odtud, už to není na nás. Hlídat ho má Zang a jeho lidi."

Za hodinu už udivený a znepokojený West vycházel ze sanitárního bloku. Hans ho strčil do rozhrkaného vozidla. Jiný dozorce už seděl za volantem a hned se rozjel.

Za dvacet minut byli ve městě. Byl to shluk prefabrikovaných baráků, mezi nimiž se tu a tam tyčila solidnější stavba. Vůz zastavil před velkým hangárem.

Tam je čekal mužik s prokvetlými vlasy, zasněnýma očima a v umaštěné kombinéze.

"To je ten novejš, co ho máte ozkoušet," řekl Hans.

"Další ničitel motorů," zavrčel Anderson.

Ukázal na helijet a nařídil Paulovi: "Nastup si a natoč to. Proletíme se. Jako bych neměl dost jiný práce," dodal polohlasem.

Paul si sedl k řízení a nastartoval. Zavřel oči a poslouchal motor."

"No tak!" vytrhl ho Anderson ze zasnění. "Na co čekáš?"

"Ještě není dostatečný tlak oleje," namítl Paul. "Nechci, aby se zadřely rotory."

Mechanik jen mlčky pokýval hlavou a Paul pochopil, že složil první zkoušku.

"Takže kam to bude, pane?" zeptal se po chvíli. "Kurz sto dvacet."

Helijet se zvolna vznesl, přeletěl guvernérův palác a letěl nad džunglí. V dálce se táhly hory. Deset minut uběhlo v naprostém tichu.

"Přidej," nařídil Anderson.

West zavrtěl hlavou. "Tohle je optimální chod motoru. Zrychlením bych ho jen zbytečně opotřebovával a přehřál."

"Konečně někdo, kdo rozumí motorům!" vykřikl Anderson a familiárně pokračoval: "Takže to teď otoč, kamaráde, a vyzkoušej si motor v různých režimech."

West provedl několik více či méně prudkých manévru a potom letěl nazpátek.

"Co si myslíš o seřízení?"

"Těžko říct. Všecko vypadá bezvadně a kontrolní panel nám nic neřekne. Ale mám takový pocit, jako by chvílemi tak trošku vázl přísuv paliva."

"Už týden se tohle snažím těm pitomcům vysvětlit a oni mě považují za blázna. Už jsem nad tou mašinou strávil tři noci, rozebral jsem ji a na nic jsem nepřišel."

"Nebude to generátor?"

"Je novejš a zkoušel jsem ho na jiným stroji, který funguje bezvadně."

Anderson pět minut Westovi líčil, co všechno s helijetem dělal.

"Pak je to v trubkách."

"Ty jsem zkoušel taky."

"Zažil jsem něco podobného na lodi. V kovu byla nečistota. Vyměnili jsme trubky a bylo po problémech." West jemně dosedl. Oba dozorcí je už netrpělivě očekávali. Anderson seskočil na zem a hned otevřel motor. Hans k němu přistoupil.

"Tak co? Jako vždycky? Mám si ho vzít?"

Anderson nereagoval.

"Tak co leda? Mám ho odvézt?" zeptal se znovu Hans. "Dej mi pokoj!" zavrčel mechanik. "Je to ten nejlepší pilot, jakýho jsme tady kdy měli. Můžeš guvernérovi a jeho neteři vyřídit, že zítra maj helijet připravený."

5

Pracovali dlouho do noci. Paulova domněnka se potvrdila a mechanik jen zářil. Nabídl mu pohostinství ve svém bytečku hned naproti dílně.

"Snídaně, mladej!" budil ho ráno. "Slečinka už volala, že tu bude za půl hodiny. Nemá smysl ji naštvat hned napoprvé."

Po velice rychlé toaletě si Paul sedl proti Andersonovi a pustil se do jídla. Hostitele jeho apetit pobavil, netušil, v jakých podmínkách věžňové žijí.

"Nikdy se vám nebudu moct odvděčit za všechno, co tady sním," zahučel Paul s plnými ústy.

"Na takový maličkostí kašli, mladej. Stačí, když se po službě vrátíš do dílny. Jinak budeš žít bez problémů." West mu chtěl poděkovat, ale muž jen mávl rukou. "Nezajímá mě, za co jsi se sem dostal. Tohle je lepší nevědět. Vyznáš se v motorech a máš je rád, to mi stačí. A teď honem do díla."

Vytlačili helijet před hangár a nastartovali. V té chvíli zaječely pneumatiky a kousek od nich prudce zastavil sportovní vůz.

Z něj vystoupila Amanda Prostová. Oblékla se do bílé pilotské kombinézy a měla cestovní vak, který nedbale odhodila do helijetu.

Anderson se s ní familiárně pozdravil a představil jí Westa. Dívka mu spontánně podala ruku.

"Dobrý den, Paule. Doufám, že spolu budeme vycházet. Jestli vás tenhle starý bručoun schválil, pak musíte být vynikající pilot."

"Přesně tak, slečno," řekl mechanik, "ale prosím vás, nenut'te ho do žádných skopičín."

Amanda se rozesmála a v úsměvu odhalila bělostné zuby.

"Nebojte se. Dneska to bude jen takový maličký výlet."

West odstartoval a uvědomil si, že ho nepoznala. Umytý a oholený se vůbec nepodobal onomu nešťastníkovi, kterého zbičovali jen proto, že na ni pohlédl.

"Kam to bude, slečno?" zeptal se lhostejně.

"K tamtěm horám. Ráda bych si je prohlédla zblízka."

Dvě hodiny uběhly v naprostém tichu.

Když přeletěli džungli, helijet se dostal k výběžkům hor. Obzor jim zahrazovaly mohutné zasněžené vrcholy.

Paul se podíval na panel.

"Mají přes deset tisíc metrů. Pro helijet to je dost vysoko. Co mám dělat?"

Amanda ukázala na hluboké údolí. "Vezměte to tudy. Zajímalo by mě, kam vede."

West snížil rychlost a vletěl mezi skalní stěny, z nichž tryskalo množství potůčků. Brzy se dostali k jakési travnaté plošině s vodopádem a ledovcem zářícím ve slunci. "Tady přistaňte," nařídila.

Jakmile se motor zastavil, Amanda vyskočila a hnala se k malému vodopádu. West se opatrně rozhlédl, jestli nehrozí nějaké nebezpečí. Vše se zdálo v naprostém pořádku a dívka na něj mávala, aby si taky vystoupil.

Zvolna k ní došel. Vzduch byl svěží a mrazivý. Amanda ukázala na pásmo hor pokrytých sněhem.

"Není to kouzelné?" Mlčky přikývl.

Dlouho tak stáli a dívali se na krajinu. Vtom se Amanda rozběhla k helijetu a vrátila se s vakem.

"Vzala jsem něco k jídlu," vysvětlovala a vytáhla několik konzerv. "Jestli máte chuť, můžete si vzít se mnou." West se nedal dvakrát pobízet. Usedli na hebkou trávu. Mlčky jedli a potom se Amanda rozesmála.

"Jenom mě napadlo, jak se budou moji přátelé tvářit, až jim řeknu, že jsem poobědvala daleko od civilizace s nebezpečným vrahem!"

Paul zdvihl obočí a pomalu jí ukázal ruce.

"Nerad vás zklam, ale není na nich ani kapka krve."

Zatvářila se zmateně.

"Tak co jste provedl? Strýček tvrdí, že sem posílají pouze těžké zločince."

West se jen pousmál a neřekl nic.

"Znásilňoval jste ženy, ubližoval dětem?" vyptávala se Amanda.

"Provedl jsem něco mnohem horšího," pronesl ironicky. "Dovolil jsem si snít o svobodě a kvůli tomu jsem hodlal svrhnout Minga."

"Ale proč?" rozvášnila se. "Ming je ztělesněné dobro a ušlechtilost. Nikdo rozumný ho přece nemůže chtít svrhnout. Před ním vládlo vesmíru strojové temno, zatímco dnes vládne harmonický pořádek, co vyhovuje všem občanům."

Na takové tvrzení, které zhruba vyjadřovalo hlavní body oficiální propagandy, nedokázal West odpovědět. Navíc už nějakou chvíli pozoroval dvě černé tečky, které kroužily vysoko na nebi.

"Byla jste tady už někdy?" zeptal se náhle.

"Nikdy. S předchozím pilotem jsme létali nad pobřežím."

"Znáte zdejší zvířenu?"

"Proč se pořád vyptáváte? Jste tady kvůli pilotování a máte poslouchat mé příkazy. Vězňové nemají právo mluvit."

Paul si jí nevšímal a dál sledoval oblohu. Teď už ptáky viděl dobře. Byli obrovští. Měli blanitá křídla a rozpětí dobrých deset metrů.

"Honem do helijetu!" rozhodl.

Dívka chtěla protestovat, ale Paul ji popadl za ruku a táhl za sebou. Vpadli do kabiny zrovna ve chvíli, kdy se podivní ptáci vrhli k helijetu. Měli zvláštní protáhlou hranatou hlavu a obrovský zobák plný zubů. West natočil motor. Jeden pták prudce narazil do čelního skla. Plast vydržel, ale helijet se celý otřásl. Dravec se vznesla chystal se k dalšímu útoku. Ten druhý zatím kroužil nad nimi. Paul odstartoval právě ve chvíli, kdy se ten první chystal k dalšímu útoku. Jen o vlásek se vyhnul i dalšímu střetu. Ptáka neúspěšný útok rozladil a zlostně zaskřehotal.

Paul provedl několik prudkých manévřů, čímž se vyhnul druhému dravci, který se je rovněž snažil napadnout. Nakonec se jim nějak podařilo uletět.

"Připomínají dávné pozemské pterodaktyly..."

"Hrozné," špitla Amanda a snažila se, aby na ní nebylo poznat, jak je roztřesená.

"Škoda, že jste neměla kameru. Dnes večer byste své přátele mohla skutečně překvapit."

Paul zamířil k městu a zpáteční let proběhl v mrzutém tichu.

Když před sebou spatřili město, dívka zamumlala: "Musím vám poděkovat. Vaše rychlé rozhodnutí a zručnost nám zachránily život. Jak vás napadlo, že na nás zaútočí?"

"Zkušenost mě naučila, že na cizí planetě si člověk musí dávat pozor na všechno a nesmí se nechat zmýlit podobou s pozemským zvířetem. Jednou jsem viděl umírat muže, který si myslel, že trhá krásnou orchidej. Ve skutečnosti to byla masožravá rostlina."

Amanda se na něj podívala se zájmem.

"Takže jste hodně cestoval, a přitom vypadáte tak mladý."

Paul se smutně pousmál.

"Býval jsem příslušníkem 3. eskadry zvláštního nasazení a doufal jsem, že se dostanu k dálkovému průzkumu."

Pak se už musel soustředit na přistání. Anderson jim přišel naproti.

"Hezký výlet, slečno?"

"Zajímavý," odvětila lhostejně Amanda, nastoupila si do vozu a odjela.

Paul s Andersonem zatlačili helijet do hangáru a Paul pak mechanikovi vyličil, co zažili. Ten jen mlčky naslouchal. Když skončili, vzal Paula do koutku, kde měl schovanou láhev místní kořalky.

"Na, dej si skleničku," řekl. "To tě postaví na nohy."

"Neměli bychom to nahlásit guvernérovi?"

Stařec se dlouze zahleděl do své skleničky.

"Poslyš, mladej," řekl nakonec, "já rozlišuju dva druhy lidí. Ty, co mají rádi motory, a ty ostatní. Ty patříš k těm prvním a byl bych nerad, kdyby mi tě vzali."

Napil se a pokračoval:

"Před třemi měsíci dělal slečince pilota taky nějaký poručík. A u moře se jim stalo něco podobného. Napadla je nějaká mořská potvora. Poškodila jim stroj a měli co dělat, aby se dostali na základnu. Ten poručík pak sepsal hlášení a Zang je předal guvernérovi. Výsledek byl, že toho poručíka přeložili na nějaký zapadlej satelit. Pro neschopnost. A guvernér objednal neteři nověj helijet."

"Chápu, že nemá smysl zneklidňovat mocné tohoto světa," řekl posměšně Paul, "ale mohl bych dostat nějakou zbraň? Na ty potvory by stačila obyčejná pistole."

Anderson zavrtěl hlavou.

"To nejde. Tady smějí být ozbrojeni pouze vojáci a dozorcí."

"A nešlo by ji získat nějak jinak? Neoficiálně? Určitě je tady nějaký sklad zbraní," nadhodil Paul.

"Nešlo! Jediný sklad kontrolujou vojáci a je pod prezidentským palácem," odpověděl Anderson.

Dál už se Paul nevyptával.

6

"Vzhůru, Paule, k horám," nařídila Amanda. "Chci zase vidět ty velké ledovce. Ale slibuji vám, že nebudu chtít přistát."

Od prvního výletu uplynuly dva týdny. Amanda přijížděla k hangáru každý den a létala s Paulem.

Chovala se však už rozumněji a pouze dvakrát přistáli nedaleko oceánu.

West byl vůči ní zdrženlivý a opatrný. Jednou byla veselá, milá a bezstarostná, jindy se zase bezdůvodně chovala panovačně a stroze. Paulovi tato práce vyhovovala, a proto se vyhýbal jakémukoli konfliktu. Ze starého Andersona se vyklubal příjemný parťák. Jedinou starost Westovi dělalo, že nemá zprávy o přátelích v dole. Využíval své částečné svobody a během letů si vštěpoval do paměti topografii města a okolí astroportu. Zjistil, že planeta disponuje takovým množstvím ozbrojených sil, že jakákoli vzpoura je nemožná. Doufal, že přátelé nebudou zatím nic podnikat.

Amanda se roztržitě dívala na džungli pod sebou. Pohlédla na pilota. Ustavičně myslela na rozhovor, který měli při prvním letu. Že by to vážně nebyl nebezpečný zločinec? Ale co když se dala oklamat jeho pravidelnými rysy, šedýma očima a melancholickým výrazem?

Náhle mu ztvrdly rysy a oči mu sklouzly na kontrolky.

"Děje se něco, Paule?"

"Připadalo mi, že vážne přívod paliva..."

Prudce změnil směr.

"Vracíme se," oznámil jí.

Jeho kategorický tón se Amandě nelíbil. "To přece nejde, Paule. Kvůli nějakému pocitu mi přece nezkazíte den. Nařizuji vám, abyste okamžitě otočil!"

West jako by ji neslyšel. Držel kurz, zapnul televysílačku, ale obrazovka se nerozsvítila.

"Nemůžeme ani přivolat pomoc," zavrčel. "Doufejme, že motor vydrží."

"Mám takový pocit, že si ze mě děláte legraci. Ještě jsem si nevšimla ničeho zvláštního," namítla guvernérova neteř.

Jako by to přivolala. Motor se na vteřinku zastavil a opět se chrchlavě rozběhl. Paul dělal, co mohl, aby udržel stroj v rovnováze.

Potom se několik minut nedělo nic. Amanda konečně pochopila vážnost situace a úzkostlivě hleděla na obzor. Neviděla však nic než zelenou džungli. Řídicí věž byla v nedohlednu.

"To nemůžete letět rychleji?"

"On už je zázrak, že to vůbec letí. Víc chtít nemůžu."

Ozval se pískot a kabina se rozechvěla. Navzdory Paulovu úsilí stroj neustále ztrácel výšku.

"Mám pocit, že už vidím město," zvolala Amanda a ukázala před sebe.

"Nemýlíte se, ale bohužel tam už nedoletíme. Do pěti minut se motor zastaví a my se zřítíme. Vyhližte nějaké vhodné místo k přistání."

"To je šílenství! Z džungle se ještě nikdo živý nevrátil!" vykřikla.

"A nikdo taky neletěl helijetem bez motoru," odvětil Paul suše.

Helijet letěl už jen trhaně a s každým otřesem klesal k zemi. Paul vlevo spatřil cosi jako palouček a strhl stroj tím směrem.

"Nařizuji vám, abyste pokračoval," poroučela Amanda. "Určitě do města doletíme."

West, jako by neslyšel, začal klesat. Bylo ostatně načase. Motor ještě jednou zachrchlal a potom definitivně vypověděl službu.

"Pevně se držte!" zařval Paul. "Bude to rána."

Helijet padal jako kámen z třicetimetřové výšky. Teleskopické nožky dopad poněkud ztlumily, stroj poskočil a potom se převrátil na bok.

Nějak se jim podařilo vylézt.

"A teď honem pryč, než to vybuchne," křikl Paul. Popadl dívku za ruku a uháněl s ní asi dvacet metrů daleko a tam se schovali za silný kmen.

Tentokrát se však strachoval zbytečně. Helijet ležel na zemi jako mrtvý pták a žádný plamen nevyšlehl. Amanda vstala a celá se chvěla.

"Já se divím, že jsme ještě naživu. Kdyby motor vynechal o chvíli dřív, spadli jsme mezi stromy."

Odmlčela se. "Asi bych vám měla poděkovat a říct vám, že..."

Nedořekla, protože jim nad hlavou zaburácel nízko letící helijet.

"Jsme zachráněni!" zaradovala se.

Chtěla se rozběhnout na paseku a zamávat, ale West ji opět přimáčkł k zemi.

"Vy jste se zbláznil! Pusťte mě!" křičela a bránila se. "Dám vás umlátit karabáčem!"

Paul si jejich výhrůžek nevšímal a dál ji pevně držel. Neznámý helijet zvolna letěl nad pasekou.

"Proč nepřistane?" divila se Amanda a přestala se bránit.

Od helijetu se odpoutalo cosi jako míček a dopadlo to na zem. Ozval se výbuch, zvedl se oranžový plamen a zachvátil jejich helijet. Nato neznámý stroj nabral výšku a vzdaloval se k jihu.

"Zápalný granát," konstatoval Paul klidně. "Ten smaže veškeré stopy sabotáže."

Amanda nereagovala, a proto dodal: "Řekl bych, že vám chce někdo ublížit. Máme štěstí, že si neověřovali, zda jsme uvnitř."

"Jak jste mohl vědět, že to není záchranný vrtulník?" zeptala se podezíravě.

"Jenom mě to tak napadlo. Věřte nevěřte, starý Anderson a já kontrolujeme váš helijet každý den, hned jak se vrátíte z letu. Takže nebyla šance ani jedna k milionu, že se motor zastaví, ani jedna k miliardě, že televysílačka a motor budou mít poruchu současně. Takže co jiného mě mohlo napadnout než sabotáž? Vaši nepřátelé zřejmě nemají dálkově řízené bomby, tyhle věci se těžko obstarávají nenápadně. Takže se museli uchýlit k primitivnějším prostředkům. Hádal bych, že nějaká kyselina prožrala přívod paliva anebo svorky baterie. A navíc - to, že záchranný helijet přiletěl necelých pět minut po havárii, mi připadalo podezřelé. Proto jsem byl radši opatrný."

"A proč si myslíte, že ten útok platil mně? Třeba šlo o vás!"

West se jen ušklíbl.

"Otroka by se zbavili mnohem snadněji. Když jsme sem přiletěli, krátce předtím, než mě kvůli vám Piet zbičoval, nám váš strýc vysvětlil, že legálně už vlastně neexistujeme. Jsme pouze živoucí mrtvoly, které je možné beztržně dorazit."

Amanda si skousla ret.

"Tak to jste byl vy... Ujišťuji vás, že jsem nechtěla..."

"Nechme toho," přerušil ji. "Máte nějaké nepřátele?"

"Nemyslím."

Paul se na okamžik zamyslel.

"Atentáty nebývají zločiny z vášně... Nejste náhodou bohatá?"

"Moji rodiče měli značné jmění. Když před pěti lety zemřeli, dědila jsem."

"Co se jim stalo?"

"Tenkrát jsme žili v New Yorku. Táta měl navštívit jednu ze svých továren v Kanadě. Máma letěla s ním a helijet se zřítil kousek od Niagarských vodopádů."

"Další náhoda," poznamenal ironicky Paul.

"Bylo mi jen dvanáct a přesné okolnosti nehody jsem se nikdy nedozvěděla. Postaral se o mě strýc, který byl tenkrát už věrným stoupencem Minga a začal spravovat můj majetek. Předě dvěma lety ho jmenovali guvernérem a přestěhovali jsme se sem. Byl na mě vždycky moc hodný a dopřeje mi všechno, na co si vzpomenu, i když to není zrovna rozumné."

"Co říkal na ty pterodaktyly?"

"Abych byla opatrná. Snad si nemyslíte, že má na svědomí dnešní havárii!" rozčílila se.

"Otrok není od toho, aby myslel," řekl vyhybavě West a usmál se. "Uvažujme radši o naší situaci. Už jste někdy přistáli v džungli?"

"Nikdy! Četla jsem různá hlášení a vím, že džungli už chtělo prozkoumat šest pozemských expedicí. Všechny beze stopy zmizely."

Paul v duchu počítal. "Když jsme přistáli, město bylo na dohled. To znamená, že nejsme od něj dál než padesát kilometrů. Takže bychom k němu mohli dorazit za dva tři dny."

"Ale podle čeho se budeme orientovat? Co když budeme bloudit pořád dokola?"

"Kdepak! Z bývalého života mi zbyly hodinky s buzolou. Terrania má magnetické pole sice slabé, ale stačí. Věřím, že pokud netrefíme do města, tak narazíme aspoň na silnici, která vede k dolu. Hlídky jsou tam dost časté, aby nás našly. Škoda, že nemám zbraň."

Amanda chvíli váhala a nakonec vytáhla z kapsy laserovou pistoli.

"Po tom setkání s těmi divnými ptáky jsem si řekla, že není špatné mít něco na obranu."

"Já myslel, že civilisté nesmějí mít zbraň."

Šibalsky se usmála. "Přesně to mi Zang řekl. A tak jsem si ji půjčila od strýčka."

"A on nic nenamítal?"

"Spíš netuší, že mi ji daroval. Narazila jsem na ni náhodou v jedné zásuvce u něj v pracovně." Podala mu ji. "Vezměte si ji. Určitě budete v případě nebezpečí reagovat rychleji než já."

Paul přikývl a uvědomil si, že mu Amanda naprosto důvěřuje. Zaslechl jakýsi zvuk a otočil se. Asi padesát metrů od nich stálo v podrostu zvláštní zvíře. Připomínalo srnce, až na to, že mělo uprostřed čela jediný roh.

"Vyrazíme?" zeptala se guvernérova neteř. Paul ji gestem zarazil.

"Moment. Moc by mě zajímalo, proč ten srnec ohryzává ten skrovný porost, zatímco kolem tamtoho stromu je trávy habaděj."

Kmen měl dobrý metr v průměru a vysoký byl asi čtyři. Pod obrovskou šedozelenou korunou viděli cosi jako lupeny u houby.

"Třeba je krátkozraký," nadhodila netrpělivě.

"Když chcete, tak jděte," řekl jí suše. "Sama jste říkala, že prakticky nemáme šanci přežít. A když mi hrozí neznámé nebezpečí, tak spoléhám nejen na ty nejlepší detektory, ale i na zvířecí instinkty."

Srnec náhle zvedl hlavu a zavěťřil. "Vidíte," zašeptal Paul, "větrí nebezpečí."

Palcem odjistil pistoli. Vtom se z křoví vyřítíl černý stín a skočil srnci na hřbet. Útočník připomínal pantera, ale kůži měl šupinatou a plnou ostrých bodlin.

Srnec se zmítal, ale "panter" ho nepouštěl. Zvířata se válela po zemi a v zápolení se dostala až ke kmeni onoho stromu, který tolik připomínal obří houbu.

"Střílejte!" porouchela Amanda. Paul zavrtěl hlavou.

"Je to smutné, ale taková už je příroda. Pokud se sami nemusíme bránit, neměli bychom zasahovat do ekologické rovnováhy. A navíc už je stejně pozdě..."

Srnec se nehýbal, měl zlomený vaz. Šelma vítězoslavně zaryčela a zakousla se býložravci do břicha.

"To je hnusné," řekla Amanda a odvrátila zrak. "Nebudeme čekat, až se nažere. Třeba upozornil kamarády a nemám chuť jim posloužit za pokrm, ani kvůli ekologické rovnováze."

Paul přikývl, ale v té chvíli mu chování šelmy přišlo divné. Šelma přestala žrát a začala pohupovat hlavou, jako by se jí chtělo spát. Nakonec se svalila vedle oběti.

Uběhlo deset minut. "Je mrtvý?"

"Nemyslím. Připadá mi, že dýchá, ale moc by mě zajímalo, co se vlastně stalo."

Na vysvětlení nečekali dlouho. Z koruny se snesly stovky bílých vláken. Byla velice tenká a na konci

zbytnělá, připomínala šedavý palec.

"Jako obrovští mravenci připoutaní ke stromu," poznamenala Amanda.

Vláken se snášelo stále víc, až pokryla obě zvířata. Konečky se zahemžily.

"Rostlinní mravenci!" zvolal Paul. "Jen se podívejte. Požírají je! Místo kusadel mají maličkatý sosák a vlákny vyživují strom."

Za necelou půlhodinu se vlákna stáhla zpět do koruny stromu. Pozemšťané nevěřili svému zraku. Ze zvířat nezbylo vůbec nic! Ani troška srsti, ani kost.

"To ale musí být trávicí šťávy!" pokýval West uznale hlavou. "Už chápu, proč expedice zmizely beze stopy."

"To si myslíte, že je sežralo tohle?"

"Nedá se to vyloučit. Ta zatracená houba vylučuje nějaký omamný prostředek. A pak svou oběť sežere."

"My se do města nikdy nedostaneme!" vzlykla Amanda. "Než aby mě sežrala nějaká šelma nebo nějaká nestvůrná rostlina, to mě radši zabijte!"

Paul ji vzal něžně kolem ramen.

"Hlavu vzhůru. Nesmíte to vidět tak černě. Podařilo se nám objevit jedno z nebezpečí džungle. Už to stojí za to..."

"Ale jak přežijeme tři dny bez jídla?" namítla dívka.

"Zkusím něco ulovit a určitě narazíme na nějaký pramen nebo potok. A teď už radši půjdeme, dokud je ještě den."

Podíval se na buzolu a vykročil.

7

Když se začala snášet noc, zastavili na jedné pasece. Dívka vyčerpáním klesla k zemi. Od místa neštěstí pochodovali bez jediné zastávky. Zpočátku postupovali dost pomalu. Paul si podrobně prohlížel všechny rostliny a byl ostražitý. Cestou narazili na větší počet obřích hub, mnohdy jich byly celé skupinky, a museli je obcházet.

Paul v okolí posbíral suché dřevo.

"Podíváme se, co máme po kapsách," navrhl. "U mě to bude rychlé. Jako otrok nemám právo na nic. Jediné mé jmění je tenhle dárek od Andersona."

Vytáhl nůž s několika střenkami a všelijakými šroubováky a podobně.

"Tohle je potřeba na všemožné opravy. A teď ukažte vy své poklady."

Amanda předvedla hřeben, kapesní zrcátko, baterku a několik karet, které jí umožňovaly přístup na nejruznější místa.

"To je všechno?" zeptal se Paul zklamaně. "Moment, ještě bych někde měla mít zapalovač."

Paul jí ho vyrval z ruky a rozdělal oheň. Navlhlé dřevo čadilo a hořelo špatně, ale nakonec se mu podařilo oheň rozfoukat.

"To si myslíte, že nás takový ohniček ochrání před šelmami?" zeptala se s obavami Amanda.

"Aspoň nám umožní trochu vidět. A teď už spěte. Noci tu naštěstí nejsou chladné."

Hodiny se nekonečně vlekly. Za svítání se Amanda probudila. Paul stále seděl u ohně.

"Proč jste mě nevzbudil, abych vás vystřídala?"

"Spala jste jako děcko a nechtěl jsem vás budit. Takže půjdeme. V poledne si uděláme přestávku a já si trošku zdřímnu."

Amanda se zašklebila.

"Mám hlad," řekla. "Ta troška vody, co jsme měli včera odpoledne, mě moc nenasytila. Vy hlad nemáte?"

"Víte, já už mám cvik," usmál se Paul.

Šli skoro celé dopoledne. Vtom před nimi zapraskaly větve. Rázem se zastavili. Amanda se Paula zděšeně chytila. Paul vytáhl pistoli a opřel se o kmen stromu. Země se chvěla a o kus dál padl strom. Dvacet metrů od nich se ukázala šupinatá nestvůra. Připomínala pozemského dinosaura diplodoka, neměla však tak dlouhý krk, zato ale masivnější hlavu. Z tlamy plné ostrých zubů jí šlehal rozeklaný jazyk.

"Střílejte! Tak honem!" pobízela Paula Amanda.

"Ještě si nás nevšiml a pochybuju, že by tahle pistolka proti němu něco zmožila."

Naštěstí to ani nemusel zkoušet, ještě pokračoval pomalu ve své ničivé cestě.

Paul pohlédl na buzolu.

"Víte, že máme štěstí? Jde správným směrem. Půjdeme v jeho stopách."

"Vy jste se zbláznil! Naopak! Musíme pryč od něj!"

"Chvilku uvažujte. Ta potvora nám rází cestu, budeme postupovat rychleji. Navíc nevypadá zrovna přátelsky, takže před ním možná utečou všechny šelmy."

Měl pravdu. Postupovali mnohem snadněji. Ušli tak bez zastávky patnáct kilometrů, potom ještě bohužel prudce zabočil doleva, takže dál si cestu museli razit už sami.

K šesté hodině Paul zastavil u potůčku. Voda byla čirá a lačně se napili. Využil posledních slunečních paprsků a nasbíral dřevo jako předešlý den. Tentokrát mu už Amanda pomáhala.

"Lehněte si," doporučil jí, když zapálil oheň, "a spěte. Aspoň nebudete tolik cítit hlad."

Zavrtěla hlavou, až se jí rozlétly plavé kadeře.

"Ne, Paule, tentokrát spěte vy. Před půlnocí vás vzbudím."

Váhal, ale byl natolik vyčerpaný, že ji nakonec poslechl. Podal jí pistoli.

"Kdyby se cokoli ozvalo, nejdřív střílejte a teprve pak přemýšlejte."

Natáhl se na zem a zavřel oči.

"Paule, myslíte si, že se někdy dostaneme do města?"

"Pořád jsme ještě naživu a to je hlavní. Podle mě máme tak dvě třetiny cesty za sebou, zítra večer bychom tam mohli být."

Zatímco spal, Amanda uvažovala o tom, co se stalo. Jestliže měl Paul pravdu, pak se ji někdo pokusil zabít. Vycházel měsíc a jeho zář vrhala hrozivé stíny.

V jednu ráno se Paul vzbudil a automaticky se podíval na hodinky.

"Proč jste mě nevzbudila dřív?" vyčetl jí.

"Říkala jsem si, že se potřebujete vyspat spíš než já."

Přiložili na oheň a nyní se natáhla Amanda. Ještě než usnula, napadlo ji, že by jí vůbec nevadilo, kdyby ji ten West ohřál ve svém náručí.

Ráno ji probudila zvláštní vůně. Paul dřepěl u ohně a cosi opékal.

"Připomíná to zajíce," řekl. "Přebíhal potok. Dostal jsem ho první ranou. Neochutnáte?"

"Po takové dietě sním cokoli."

Maso bylo vláknité, tuhé, navrchu spálené a uvnitř napůl syrové, ale oba je pojídali s chutí.

Když ohryzali poslední kost, Paul vstal.

"A teď honem pryč. Bojím se, aby vůně naší hostiny nepřilákala další strážníky."

Šli celé dopoledne a nic mimořádného se nepřihodilo. Obřích hub ubývalo a už je tolik nezdržovaly. V poledne si opět udělali přestávku. Amanda se už stěží držela na nohou.

Odpoledne to bylo ještě horší a West musel kvůli ní zastavovat stále častěji.

"My se odtud nikdy nedostaneme," stýskala si. "Jděte, Paule, sám a nechte mě tady umřít."

"Snad si nemyslíte, že tomu, kdo si dal takovou práci, aby nás dostal až sem, tu radost udělám. To vás radši ponesu."

Do setmění zbývala pouhá hodina. Paulovi nezbylo nic jiného než rozbít tábor na další noc. A to doufal, že dnes večer už budou ve městě.

"Zkusíme dojít na další mýtinu," rozhodl.

Vlekl Amandu ještě několik metrů. A tu náhle les skončil a před sebou spatřili silnici vedoucí k dolu!

Sedli si na kraj, Amanda zabořila hlavu do dlaní a rozplakala se.

"Teď už stačí jenom počkat, až kolem pojede nějaká hlídka," řekl Paul. "Myslím, že to nebude dlouho trvat." Odpočívala přemýšlel. Nyní ho určitě od Amandy odvelí. Ta se vrátí se všemi poctami do paláce.

A jeho s největší pravděpodobností pošlou rovnou do dolu. Amanda jednak už nemá helijet, jednak by jeho svědectví mohlo někomu vadit.

Využil toho, že se dívka nedívá, a strčil si pistoli do boty. Totéž udělal s nožem. Obě věci se mu určitě ještě budou hodit.

"Myslím, že bychom se měli dohodnout, co budeme říkat."

"Proč?" podivila se. "Řeknu strýčkovi všechno po pravdě."

Paul si jen vzdychl. "Nezapomínejte, že někde ve vašem okolí se pohybuje vrah. Nemá smysl ho varovat. Lepší bude tvrdit, že jsme měli poruchu motoru. Přistáli jsme příliš tvrdě a vy jste ztratila vědomí. Když jste se probírala, stroj už hořel."

"A co vy?"

"Napůl omámený jsem myslel pouze na to, abych vás vytáhl z helijetu, dřív než exploduje. Už ani nevím, jak jsem se dostal ke stromu. Pak jsem taky omdlel."

Amanda se zamyslela. "Asi máte pravdu," řekla nakonec.

"A ještě jednu věc vám doporučuji. Nemluvte o těch mravencích."

"Proč ne?"

"Mohla byste tak podnítit vrahovu představivost a umožnit mu spáchat dokonalý zločin. Kde není mrtvola, není vražda."

Amanda se zděsila, ale souhlasila. Paul se v duchu usmál. Měl další trumf. V případě útěku by po téhle zkušenosti možná dokázal vést lidi džunglí bez přílišného rizika.

V dálce zavrčel motor. Vstali. Brzy se přiblížily dva vozy s policisty. Z jednoho vyskočil seržanta namířil na ně termickou pistolí.

"Kde jste se tady vzali, ksakru?"

"Jsem guvernérova neteř Amanda Prostová a..." Seržant se rozchechtal. "A já zase prezident Ming. Slečna Prostová je už tři dny po smrti. Takže si nasedněte a pojedeme si to objasnit."

Potom pohlédl na Westa. "O tomhle bych řekl, že je to otrok, co utek z dolu." Otočil se k řidiči prvního vozu. "Odvezte tu holku na strážnici. A já vezmu tady toho k Pietovi."

Amanda chtěla protestovat, policista ji však hrubě strčil do vozu, který se okamžitě rozjel.

Za čtvrt hodiny byl Paul v táboře. Seržant s ním zašel rovnou do Pietovy kanceláře.

"Nazdar, Piete," řekl místo pozdravu. "To klidně necháte utýct mukla a ani to nenahlásíte? Až si kapitán přečte mé hlášení, tak tě čeká pěkný šampon."

Vrchní dozorce však k jeho zklamání nehnul ani brvou. "Ten k mejm nepatří. Byl vybraný jako osobní pilot guvernérovy neteře a já myslel, že už zařval."

Seržantovi přeběhl mráz po zádech.

"Jak ta holka vypadá?" zakoktal.

"Taková namyšlená blond koza. Tys ji snad potkal?"

Policista jenom zaklel.

"Jen aby kluci neudělali náskou kravinu," vydechl a hnál se k vozu.

Pieta tak rychlý odchod poněkud překvapil a otočil se na Westa, který předstíral, že je nesmírně unavený.

"Jak ses sem dostal?"

"Helijet měl... poruchu motoru... spadli jsme do džungle..."

"To jsem slyšel. A co dál?"

"Hrůza..." zasténal West. "Šli jsme, spali, šli... šelmy... Příšery větší než sloni... Ani nevím, jak jsme se dostali k silnici."

"Neteř byla s tebou?"

"Ano. Policejní hlídka ji odvezla na strážnici. Nevěřili jí."

Piet si hned uvědomil, že by na tom mohl vydělat, a rovnou zavolal plukovníku Zangovi.

"Díky," poděkoval mu plukovník. "Hned ji z rukou těch blbů vytáhnu."

"Co mám dělat s Western?"

"Zatím si ho tam nechte. Určitě ho budeme muset vyslechnout."

Piet se spokojeně usmál, že to seržantovi tak zavařil, a obrátil se na svého zástupce:

"Hansi, West půjde do izolace, ale dej mu nažrat. Nevypadá nejlíp a byl bych nerad, kdyby nám tady zařval."

8

Amanda si zapálila, jednou potáhla a potom cigaretu nervózně zamáčkla. Z džungle byla už dvacet čtyři hodiny venku. Především večer ji Zang vytáhl z policejní strážnice. Škoda, že byla tak unavená a

nemohla se víc pokochat vyděšenými výrazy policistů. Málem lízali podlahu, jen aby ten přehmat vyhladili.

Hned ji odvezli do nemocnice a zevrubně ji vyšetřili. Až na lehké vyčerpání a puchýře na nohou na ní počítač nic neshledal. Nicméně si ji v nemocnici nechali přes noc.

Když se ráno probudila, guvernér přispěchal k jejímu lůžku a okázale dával najevo, jakou má radost, že ji opět vidí. Vyličila mu celý příběh, mravence vynechala, zato však barvitě popsala diplodoka a podivného pantera.

Odpoledne opustila nemocnici a vrátila se do paláce. Navštívila ji řada přátel a všichni jí blahopřáli, že unikla takovým nebezpečím.

Noc proběhla v klidu, Amanda však spala špatně. Ráno šla za strýcem promluvit si o Paulu Westovi. Chtěla, aby byl přidělen do Andersonovy dílny.

"To bohužel nejde, má drahá Amando," odvětil strýc. "Ale neměj strach, už jsem Pietovi řekl, aby mu věnoval zvláštní péči."

Ta věta jí stále ležela v hlavě. Něco ji zneklidňovalo na strýcově intonaci i na tom, jak se pousmál.

Instinkt jí říkal, že Paulovi hrozí velké nebezpečí, a pýcha ji zase nabádala, že by se neměla starat o osud nějakého obyčejného otroka. Jakmile však zavřela oči, viděla jeho energické rysy a šedé oči, které se občas znepokojivě kovově zaleskly.

Ještě dlouho přemýšlela. Dobrodružství v džungli v ní cosi změnilo. Měla pocit, jako by náhle přešla z poklidného světa dětství do krutého světa dospělých.

Energicky vytočila číslo. Za deset sekund měla na obrazovce videofonu prasečí tvář vrchního dozorce.

Byl viditelně překvapený a nasadil co nejlaskavější výraz.

"Dobrý den, slečno. Rád vidím, že jste se z toho zotavila."

"Děkuji, Piete. Chtěla jsem s vámi mluvit o mém pilotovi. Strýček vám jistě dal pokyny..."

Dozorce se podivně usmál. "Jistě, mám ho..."

Suše ho přerušila. "O těch pokynech nechci nic vědět. Chtěla jsem vás jen informovat, že si objednám nový helijet. Za tři měsíce, ale nejpозději do půl roku ho budu mít. A hned druhý den po dodání si přeju, aby ho pilotoval. Rozuměl jste?"

Piet se zklamaně zašklebil.

"Nebylo by lepší hledat schopnějšího pilota?"

"Ne," odvětila suše. "Tenhle mi naprosto vyhovuje."

"Tři měsíce v dole jsou dlouhá doba," pokoušel se jí vysvětlit, "a nemůžu dovolit, aby jeden vězeň měl zvláštní podmínky."

Amanda nasadila rozhořčený výraz. "Snad si nemyslíte, že bych se já snížila k tomu, abych se přimlouvala za nějakého otroka? Dělejte si s ním, co chcete, ale absolutně trvám na tom, že musí být v takovém stavu, aby mohl pilotovat můj helijet."

Piet si netroufal ani muknout.

"Jistě víte, že jsem zadobře s plukovníkem Zangem. Není přece tajemstvím, že by se se mnou rád oženil."

"Ovšem."

"Stačí slovo, jen poznámka z mé strany, a může to znamenat povýšení, ale i přeložení za trest."

Piet na to nic neřekl.

"Takže doufám, že o vás uslyším jen samou chválu. Nashledanou."

Přerušila spojení. Udělala pro Paula vše, co bylo v její moci.

Vrchní dozorce ještě chvíli civěl na prázdnou obrazovku. Podrbal se na hlavě a na ramena se mu snesla závěj lupů. To je sakramentsky ošemetná situace.

Včera si ho guvernér zavolala nařídil mu, aby jednal s Western jako s uprchlým otrokem. To znamenalo brzkou smrt. Dneska ta jeho koza po něm chce opak. Kdyby škemrala o nějaké výhody, mohlo by jít o přechodný rozmar. Jenže ona na něj v podstatě kašle. Prostě chce mít svého pilota a svou žádost klidně podepře špatně skrývanou výhrůžkou. Vůbec nepochyboval o tom, že by ho Zang docela klidně přeložil ke všem čertům, jen aby té své krasotince vyhověl. Chránil by ho guvernér? Piet se zamyslel. To zas není tak jisté. Zvlášť když se povídalo, že ta nehoda nebyla jen tak. Možná že West něco ví a to, co ví, zanikne s ním...

Nakonec se rozhodl.

"Hansi!"

Zástupce vyběhl ze sousední místnosti.

"Co dělá West?"

Hans zamrkal. "Je v díře. Od včerejška nedostal nažrat ani napít, přesně jak jste nařídil. Navrhujete menší výprask, abysme to urychlili?"

"Debile!" zařval na něj Piet. "Takovej rozkaz jsem ti nikdy nedal. Okamžitě ho vytáhni a zaved' na marodku! Až se dá do pořádku, pošleš ho dolů. Jak říkám - až se dá naprosto do pořádku."

Hans nechápal tak náhlou změnu názoru a váhal. "Jestli nechceš bejt zase řadovej dozorce, tak mě poslechni. Za tři měsíce, za půl roku, to je jedno kdy, chci, aby West moh usednout ze dne na den za řízení helijetu. Je to jasný? Tak sebou hni!"

Jak bývá zvykem v podobných složkách, vše probíhalo systémem padajícího hovna. Hans seřval dozorce, který hlídal samotku. Byla to budka kousek od baráků, měřila sotva metr na dva.

Když dozorce otevřel, Paul spal na zemi.

"Vztyk!" zařval Hans.

Paul se pracně postavil. Dostal závrat' a musel se opřít o stěnu.

"Pomoz mu," nařídil Hans. "Na marodku."

Dozorce poslechl, i když ho ohromilo, že se obyčejnému muklovi věnuje taková péče. Jakmile si West lehl na opravdovou postel, Hans zmizel. Dozorce se mezitím vzpamatoval z překvapení, ovinul Paulovi kolem paže automatický analyzátor. Byl to dost opotřeбенý typ, nicméně kupodivu fungoval a naprogramoval intravenózní infuzi.

West prospal část odpoledne a cítil, jak zvolna nabývá sil. Večer se Hans vrátil. Podíval se na výsledky a očividně byl spokojený.

"Vrat' se na barák!" nařídil "Zejtra můžeš nastoupit do práce."

Přátelé Paula nadšeně přivítali. Byli vyhublí, unavení, ale žili. Stručně jim vylíčil svá dobrodružství.

"Prozkoumal jsi okolí astroportu?" zeptal se ho dychtivě bývalý pirát Spencer.

"Ano. Bohužel však existuje pouze jediný sklad zbraní a ten je pod guvernérovým palácem. Pochybuju, že by se nám podařilo se ho zmocnit. Pokud se chceme vzbouřit, musíme nejdřív zneškodnit dozorce a sebrat jim zbraně.

"To je proveditelný," skočil mu do řeči Ivan. "Už známe jejich zvyky. Problém ale bude s hlídkama na silnici. Ty by mohly vyvolat předčasnej poplach."

West se ušklíbl.

"Žádný problém. Dostaneme se na astroport přes džungli."

"To přece nejde!" zabručel O'Neil. "Sám jsi povídal, že je to tam samá šelma."

"Nejsou zas tak dravé, jak se tvrdí. Nebezpečí je jinde a já vás naučím, jak se mu vyhnout. Kdy můžeme začít s akcí?"

Spencer se zamyslel.

"Musíme počkat, až zase přistane zásobovací loď. To by mělo být tak za dvacet dnů. Pak sebou musíme mrsknout, protože tady zůstane jen dva dny."

9

Řev dozorců a pískot píšťalek je vytrhl ze spánku. West byl v táboře už čtrnáct dní. Piet dělal, co mohl. Zřejmě sem tam utrousil nějaké to slovíčko ohledně Paula. Dozorci si dali echo a nechávali ho na pokoji. Nebili ho, a když se náhodou dopustil nějaké chyby, radši se dívali jinam. Prospěch z toho měla celá skupina astronautů, protože je těžko mohli šikanovat a vynechat při tom Westa.

Ivan s bručením slézal z lůžka.

"Ještě chvíli to vydržím, ale už jsem si řek, že nejmíň jednomu z nich zakroutím krkem, ještě než zdrhnu."

Když toho dne nastoupili před baráky, Hans jako obvykle kontroloval stavy. Jako každý den mu někdo neodpověděl a on později určil několik mužů, aby dotyčného pohřbili.

Tentokrát ho uprostřed vyvolávání přerušil hlasitý výbuch. Nad městem se vznášel sloup dýmu a ohně. Z baráku vyběhl Piet.

"Denebani!" křičel. "Právě mi volal guvernér. Jedný lodi se podařilo prorazit a zneškodnit obranu astroportu. Určitě vyrabujou město a přijdou si sem pro zásoby titanu. V žádném případě se nesměj zmocnit otroků. Máme se stáhnout do džungle. Těžko nás v ní budou pronásledovat, protože mají evidentně naspěch."

Hansovi se představa džungle příliš nelíbila a nadechoval se k protestu.

"Nemáme jinou možnost!" okřikl ho Piet. "Tady by nás zmasakrovali nebo vzali do otroctví. Rozdělíme se na dvě skupiny. Ty si vezmeš jednu a půjdete na východ. Nemusíte chodit moc daleko. Já si vezmu druhou skupinu a půjdeme na jih. Pohyb!"

West pošeptal druhům: "Náhoda nám poskytla ideální možnost k úniku."

"Snad nechceš zaútočit na bojovou loď!" protestoval O'Neil.

"Zřejmě to nebude nutné, ale můžeme využít zmatku, dostat se do města, obstarat si těžké zbraně a obsadit sektor. Guvernér pak s námi bude muset vyjednávat. Jeho jednotky, které dostaly co proto od Denebanů, s námi bojovat nebudou."

"Tak dobře," souhlasil Spencer, "zkusit to musíme."

Došel k nim Piet.

"Vpřed, jde se," nařídil. "A ty, Weste, se v džungli vyznáš, takže nás povedeš."

Paul jen kývl hlavou a vykročil. Čtyřicet vězňů utvořilo čtyřstup. Doprovázelo je šest dozorců, tři z každé strany, a Piet dělal zadáka.

"Jak se jich zbavíme?" zeptal se Ivan. "Teď jsou ve střehu a nepustí nás k sobě."

"Dostal jsem takový nápad. Neznáš ještě možnosti džungle..."

Džungle nebyla v těch místech příliš hustá a tři dozorcí z pravé strany, kteří se nechtěli k vězňům příliš přibližovat, protože vycítili jejich nervozitu, od nich odstoupili na deset metrů.

Westovi tento detail neunikl. Brzy spatřil houbový strom. Zpomalil, a když dozorcí došli pod korunu, zastavil se.

"Co je?" zařval zezadu Piet a hnál se dopředu.

"Připadalo mi, že se před námi mihla nějaká šelma," vysvětloval Paul. "Vážně musíme ještě dál?"

Piet váhal, pak usoudil, že jsou už určitě z dosahu Denebanů, a nařídil: "Můžete si sednout, ale varuju vás.

Kdo se pokusí o útěk, toho bez milosti sejmu."

Vězňové se svalili na zem a West zašeptal: "Brzo jdeme na věc. Buďte připraveni."

Nejdřív si Piet všiml, že mu tři dozorcí usnuli. Zařval na ně, ale nereagovali. Otočil se k nejbližšímu dozorcí.

"Jdi ty hovada vzbudit. Teď není čas na chrápání."

Muž k nim došel a cloumal jimi. Marně.

"Šéfe! Jako by byli nemocný a..."

Nedořekl a svalil se na spáče. Piet zbledl a zvedl zbraň.

"Co se to děje, Weste?"

"Já nevím, šéfe."

Na vysvětlení nemusel dlouho čekat. Z koruny se snesla bílá vlákna a rostlinní mravenci se dali do díla. Vězňové i dozorcí nedokázali z hrůzného divadla spustit oči. Na tuto chvíli Paul čekal. Sáhł do boty a vytáhl pistoli.

Piet dostal zásah mezi oči a bylo po něm. Zbylé dva dozorce stihl stejný osud.

"Spencere, Ivane, Patricku!" křikl West. "Seberte jim zbraně!"

Paul se obrátil k ostatním vězňům.

"Chceme zdrhnout," vysvětlil jim. "Nemáme velké šance, ale pořád je to lepší než chcípat v dole. Pokud chcete, můžete se k nám přidat."

Zvedlo se pouze deset mužů, ostatní dál netečně leželi.

Paul s přáteli odnesli mrtvé dozorce pod jiný houbový strom.

"Takhle zmizí beze stopy," vysvětloval, "a ty, co tady zůstanou, nemůže nikdo obvinít, že je zabili."

Vykročil a ostatní za ním.

"Kam to jdeme?" zeptal se Ivan.

"Zatím se vrátíme do tábora. Chci se podívat, jestli tam ti Denebani ještě jsou."

Za čtvrt hodiny spatřili baráky. Paul řekl chlapům, ať se schovají, a s přáteli vyrazil na průzkum. Na prostranství před baráky stálo denebské terénní vozidlo. Na střeše mělo dezintegrátor a korba byla zakrytá plachtou. V kabině seděl řidič, u dezintegrátoru stál důstojník a hlídal. Čtyři muži nosili bedny s titanem a nakládali je na korbu.

Paul je několik minut pozoroval.

"Jsou jenom čtyři. Když vlezeme do skladu zezadu, mohli bychom je překvapit," zabručel Ivan.

Paul s ním souhlasil a začal se plazit ke skladu. Zadní vrata nebyla naštěstí zamčená.

"Počkáme, až půjdou k vozu."

Jakmile Denebané vyšli, West dal znamení a vnikli do budovy.

"Ne abyste po nich stříleli termickými pistolemi. Uniformy se nám můžou hodit. Bacha, už jsou tady."

Přimáčkli se ke zdi hned u vchodu. Když dal Paul znamení, každý se vrhl na jednoho Denebana. Byl to surový a krátký boj. Ivan vstal první. Svému protivníkovi zlomil vaz a běžel na pomoc O'Neilovi.

"Dělejte," řekl tlumeně Paul. "Oblékněte si jejich uniformy. Své kombinézy si obtočte kolem hrudníku, ať vypadáte aspoň trochu jako oni."

Pouze mohutný Ivan žádnou vycpávku nepotřeboval. Denebané měli zvláštní prilby, které sahaly až na šíji a vpředu měly protáhlý modrý průzor. Všichni si je nasadili.

West popadl jednu bednu a táhl ji ven. Spencer ho napodobil. Doufal, že důstojník si nebude své lidi příliš podrobně prohlížet. Kráčel se skloněnou hlavou, srdce mu tlouklo jako o závod. Dostali se k vozu.

West vytáhl laserovou pistoli a denebského důstojníka zastřelil. Hned po něm sejmul řidiče.

Doběhl Ivan, vyhodil je z vozu a začal je svlékat. O'Neil zatím zavolal ostatní trestance.

"Vlezte si na korbu," nařídil jim Paul a sám usedl za volant. Potom se otočil k Spencerovi: "Vem si uniformu toho důstojníka a postav se k dezintegrátoru. Ty, Ivane, si vlez ke mně."

"Umíš to řídit?" zeptal se Spencer.

"Žádný strach. Na Akademii nás učili ovládat všechny denebské zbraně. A pokud tě to uklidní, tak umím i jejich řeč. Jedeme!"

10

Silnice byla liduprázdná. Za dvacet minut dojeli na kraj města.

"Podíváme se, jestli by se nedaly sehnat ještě nějaké zbraně," řekl West a zajel ke guvernérovu paláci.

Před ním prudce zabrzdil.

"Hele, jsou tam tři denebské tanky," vydechl. "To nemáme šanci."

Rychle vůz otočil a zamířil k astroportu. Cestou si všiml dvou nepřátelských vozů u skladů. Jejich posádky určitě rabovaly.

Cestou dohnali další denebské vozidlo.

"Spencere, připrav se k palbě," křikl Paul nahoru a zpomalil.

Před sebou viděli pouze denebskou loď. Stála sto metrů od zničené řídicí věže.

"To je úplně poslední model," poznamenal Paul. "Živý a dobře vyzbrojený. Na takovéhle akce jako dělaný."

"Co dál?" zavrčel Spencer. "Je tady jenom ta loď a ta je na nás moc velká. Asi bysme se měli vrátit do města, využít zmatku, udělat si zásoby potravin a opevnit se v džungli. Až přistane zásobovací loď, pokusíme se ji obsadit."

"Moment!" zvolal Paul. "Na takových lodích nebývá příliš velká posádka. Tak padesát mužů. Když vezmeme v potaz posádku těch tří tanků a dvou vozů, co jsme viděli ve městě, pak na palubě jich může být tak dvacet. Možná máme šanci!"

Šlápl na plyn a dohnal vůz před sebou. Ten zastavil u lodě. Otevřel se vchod a vysunul se nájezd.

Kdosi uvnitř na řidiče mávl, aby najel. "Jsou naprosto v pohodě," zabručel Ivan.

"Zang a guvernér asi kapitulovali," odvětil Paul. "Takže já pojedou za tím vozem. Jakmile se dostaneme dovnitř, Ivan po tom chlapovi skočí a já vyrazím. Všichni, kdo mají zbraň, vyběhnou z vozu a zaútočí na posádku. Spencer nás bude krýt dezintegrátorem. Nějaké dotazy?"

Věžňové mlčky zavrželi hlavou, strach jim svíral hrdlo.

"Tak jedem! Chrápeš tam, nebo co?" ozvalo se z lodi denebsky.

West se rozjel.

Za tři minuty pozemšťané ovládli přechodovou komoru. Proběhlo to až podezřele snadno. Byla tam jen posádka vozu, který vjel dovnitř před nimi, a dva astronauti. Útok je tak překvapil, že se rovnou vzdali, ani nesáhli po zbraních.

"Stáhněte z nich uniformy a navlečte si je," nařídil Paul. "Ivan zůstane u vchodu a dá pozor, až přijedou další. Měli byste je zlikvidovat bez potíží. Spencere a O'Neile, vy dva si vezměte každý šest chlapů a pojděte se mnou. Teď se musíme dostat na můstek."

West usoudil, že jejich jediným trumfem je rychlost, a proto si bez dlouhého rozmyšlení přivolal výtah.

"Patricku, vezmi to se svými chlapy po nouzovém schodišti. Kdybychom uvízli, ty se tam dostaneš."

Nacpali se do výtahu, který je vyvezl přímo do nervového centra lodi. Jakmile se dveře otevřely, Paul vyběhl s pistolí v ruce."

"Všichni ruce vzhůru!" vykřikl denebsky.

Pouze první důstojník se pokusil vyvolat poplach, ale Paul ho včas vyřídil. Ostatní se bez sebemenšího odporu nechali odzbrojit.

West usedl na velitelské křeslo a prohlížel si řídicí desku. Pozemská a denebská technika si byly naštěstí dost podobné, takže se s přístroji brzy seznámil.

"Spencere, sjed' se zajatci dolů a předej je Ivanovi. Pak obsadíš strojovnu."

Sám stiskl několik tlačítek a obrazovky se rozsvítily.

"Hele, čtyři astronauti jsou u strojů, šest na odpočívárně a dva v téhle chodbě."

Ukázal na další obrazovku, na níž spatřili Patrika na nouzovém schodišti.

"Pošli tam někoho, ať O'Neilovi řekne, že se to podařilo. Nemá smysl, aby se škrábal až sem."

Za půl hodiny se zmocnili celé lodi.

"Ivane, vysaď všechny zajatce a doporuč jim, aby se hodně rychle vzdálili," nařídil z můstku Paul. "A zavři vchod. Za minutu zapnu ochranný štít. Pak už nás nikdo nepřekvapí."

"Co s nimi bude?" Patrick s obavami ukázal na Denebany klusající od lodě. "Nepošlou je do dolů?"

West jen pokrčil rameny.

"Zang je zajme a potom je patrně diskrétně vymění za pozemšťany zajaté za podobných okolností. Slyšel jsem, že existuje dokonce jakási organizace, která se specializuje právě na takovéto transakce."

Když usoudil, že se Denebané dostatečně vzdálili, zapnul štít.

"Ivane, urči chlapy, co budou mít na starosti strojovnu. Ty se postaráš o zbraně. Spencere, ty zjisti, jaké energetické zdroje jsou na lodi, kolik potravin a podobně. Do hodiny se potřebuju dozvědět, jak dlouho můžeme letět bez přistání."

Pak se otočil k O'Neilovi.

"Zapni viderádio a zkus navázat spojení se Zangem nebo s guvernérem. Je možné, že před Denebany uprchli. Zajímalo by mě, kde se schovávají."

"Jestli se ozvou, pak už je snadno zaměříme."

West poslouchal hlášení z různých sektorů lodě.

"Mám je!" vykřikl O'Neil.

Na obrazovce se ukázala Zangova unavená tvář.

"Odkud to sakra voláte?" vykřikl, když poznal Westa.

"S kamarády jsme se zmocnili denebské lodě."

Zanga vystřídal na obrazovce guvernér.

"To je skvělé, přátelé," usmíval se. "To bohatě nahradí naše ztráty. Plukovník pro vás pošle specialisty. A já ještě dnes večer pošlu prezidentu Mingovi zprávu o vašem skvělém chování. Při jeho dobrotivosti nijak nepochybuji o tom, že vám všem dá milost."

West se pousmál.

"Děkujeme, pane guvernére, Mingovu shovívavost jsme už poznali, proto budeme jednat trochu jinak. Plukovníku Zangu, loď je momentálně chráněna štítem, takže na nás nemůžete. My teď odletíme. Možná neodoláte pokušení a pošlete za námi samonaváděcí střelu. To bych vám nedoporučoval.

Naprogramoval jsem totiž devět termonukleárních střel. Dvě na město, dvě na důl a dvě na území, kde jste se schovali. A ty tři zbývající vybuchnou v atmosféře. Zlikvidují nejen vás, ale na staletí znemožní veškerý život na Terranii."

Zangovi se na čele leskly kapky potu. "Takový zločin si nedovolíte..."

"Nemáme co ztratit, plukovníku. Pozor na to! Stačí jediný podezřelý stín na obrazovce a stisknu knoflík. Dohlédněte na podřízené, aby uposlechli vašich příkazů."

"Jste bandita!" zařval guvernér. "Přisahám, že vás jednoho dne dostanu a Piet vám ze zad udělá prejt." Paul se rozesmál.

"Zangu, porad'te guvernérovi, ať váží svá slova, jinak na vás zaútočím. Nejste ve výhodě, abyste mohli diskutovat. A pokud jde o Pietu, ten se už smaží v pekle a budete si za něj muset najít náhradu."

Přerušil spojení a začal se připravovat ke startu. Motory zaburácely a loď se rozechvěla.

"Pozor!" upozornil ostatní. "Start za třicet sekund."

Vypnul ochranné pole a stroj se vznesl k obloze. Zakrátko se Terrania VII změnila ve svítící tečku v kosmu.

"Zang tě poslechl," konstatoval O'Neil a otřel si čelo.

"Měl příliš velký strach, než aby něco podnikl," prohlásil Spencer. "Skutečně bys tu planetu zničil, Paule?" Paulovi ztvrdl pohled. "Jistěže, ale jsem radši, že jsem nemusel. Přejdeme do subprostoru."

11

Když opět vystoupili do normálního kosmu, shromáždili se, aby se poradili o situaci.

"Zásoby energie a potravin máme ještě na měsíc," konstatoval Paul. "Když se uskrovníme, tak na měsíc a půl. Každopádně ale musíme do nějakých civilizovaných končin, abychom si doplnili zásoby."

"Kam?" zeptal se jeden z astronautů.

"V tom je ten problém. Když přistaneme na planetě Unie, Mingova policie nás tam určitě najde."

"A co kdybychom přešli k nepříteli?" navrhl někdo.

"Pochybuju, že by nás Denebané přivítali s otevřenou náručí. Nezapomeň, že jsme jim ukradli loď."

"Pak nevidím žádný řešení," zabručel Ivan. "Šance, že bysme našli nějakou ještě panenskou planetu, je tak jedna ku tisíci."

Zavládlo dlouhé mlčení.

"Jedna možnost by tu přece jen byla," přerušil ticho Paul. "Zkusíme navázat kontakt s piráty a přidat se k nim. Spencere, nevíš, kde bychom je našli?"

"V Orionu, ale pamatuju si jenom souřadnice pro výstup ze subprostoru."

Jeho slova byla odměněna nadšeným pokřikem.

"Pak to chce letět hodně pomalu," pokračoval Spencer. "To místo je totiž velice nezdравé, je tam množství menších, velice teplých hvězd, které ionizují plyny a vytvářejí nazelenalou mlhovinu. Přesné souřadnice planety ale neznám. Jediné to, že hvězda, kolem níž Svoboda obíhá, je někde poblíž černé díry."

Odměl se a pokračoval: "No a pak je tam množství asteroidů a meteorických dešťů..."

"Už chápu, proč flotila nikdy na piráty nezaútočila," poznamenal zklamaně Paul.

Posádka s jeho návrhem spojit se s piráty souhlasila. Paul se vrátil na můstek a naprogramoval let podle Spencerových údajů.

Let už trval skoro týden. Paul udržoval relativně nízkou rychlost, aby šetřil zásoby energie. Během letu probíhal bojový výcvik posádky.

Naposled se vynořili v normálním vesmíru.

"Tak a teď musíme přejít na ruční řízení," povzdychl si Spencer a sedl si do křesla druhého pilota.

Paul dlouho studoval údaje z počítače.

"Vážně to tady nevypadá dobře. Zapni ochranný štít a upozorni bojová stanoviště."

Spencer provedl rozkaz.

West dál zkoumal údaje. "Myslím, že už to mám," řekl nakonec. "V celém tomhle sektoru je pouze jediná černá díra. To znamená, že ta tvoje hvězda by mohla být jedna z těchto." Ukázal na trojici hvězd.

Spencer pokýval hlavou. "O'Neil by měl vysílat. Když navážeme spojení s některým z pirátů, dovede nás na základnu."

Paul souhlasil.

"Patricku, vysílej tento text: Kapitán Black a jeho posádka na lodi Pluton, kteří uprchli z tábora na Terranii VII, žádají o azyl."

"Proč sis změnil jméno?" podivil se Spencer.

"Mám na Zemi ještě pár přátel a nechci, aby se jim Ming mstil."

"A proč jsi tuhle loď pokřtil po jedné z planet třetí soustavy?" divil se pro změnu O'Neil.

Paul se smutně usmál.

"Jen smutná vzpomínka. Kdysi dávno býval Pluto bohem pekel. A z nás se stali psanci vesmíru..."

Letěli tak několik hodin bez jakékoli odezvy. Paul ještě snížil rychlost, protože se dostali do oblasti zvlášť bohaté na asteroidy.

Vtom se prudce rozblikala jedna kontrolka. O'Neil stiskl tlačítko a na obrazovce se ukázal obličej hrubých rysů, s hustým obočím a pronikavými černými očima.

"Kdo jste a co chcete?" zeptal se muž zhurta.

"Je to v pytli," zašeptal Spencer. "Tohle je kapitán Le Gof, největší mrcha z celé Galaxie. Za jeden dols by klidně podřízil vlastní matku."

Paul mu klidně vysvětlil situaci. Pirát se chamtivě usmál.

"Takže se k nám chcete přidat? Skvělé. Pošlu k vám svoje lidi a vy přejdete na mou loď. Vyložím vás na Svobodě. Tam si už určitě najdete nějakou práci."

"A vy si necháte naši loď, že?" zasmál se West. "Radši si poradím sám."

"Nic jiného ti nezbejvá!" řekl Le Gof. "Jestli se do dvou minut nevzdáš, tak tě odpálím."

Obrazovka zhasla.

"Zjistili jste, kde je?" zeptal se West.

"Ne. Má patrně nějakou neznámou protiradarovou ochranu. Jen se podívej, detektory ukazují pouze asteroidy..."

"Pozor!" vykřikl Spencer. "Střela na 125!"

Střela se vynořila jakoby odnikud a hnala se přímo na Plutona. Rozsvítla se obrazovka.

"Poslední varování," řekl Le Gof a znovu přerušil spojení.

"To je zvláštní," poznamenal O'Neil. "Řekl bych, že ta zpráva přichází odněkud z tohoto sektoru." Ukázal jedno místo na radaru.

"Ale žádnou loď tam nevidím."

West se na chvíli na obrazovku zadíval a potom se rozesmál.

"Jsme to ale pitomci! Ivane, připrav dvě střely."

V té chvíli se obrazovka rozsvítla a loď se zachvěla. To střela narazila na štít. Paul se podíval na kontrolní údaje. Lodi se nic nestalo, ale ztratila dost energie.

"Vydržíme ještě tak tři čtyři zásahy, víc ne," konstatoval.

"Střely připraveny. Už je můžeš naprogramovat," hlásil se Ivan.

Paul stiskl několik tlačítek a střely opustily loď. "Kam je sakra posíláš?" divil se Spencer.

"Uvažuj. Naše detektory ho lokalizovat nedokázaly a přitom je někde poblíž. Ten pirát jednoduše přistál na jednom asteroidu a zamaskoval loď. Po O'Neilově odhadu a po propočtu dráhy letu jeho střely bych se klidně vsadil, že je to tenhle šutr."

"Ale i kdybys měl pravdu, tak jeho štít naši střelu zadrží a on na nás vystřelí znovu."

"Jenže já nemířil na jeho loď, ale na asteroid. Ty dvě střely ho rozbijí a náš milý pirát bude mít co dělat."

Střely letěly po křivočaré dráze, aby oklamaly nepřítele, pak zamířily na asteroid a vybuchly současně.

Asteroid se změnil v zářící slunce. Když zář pohasla, asteroid popraskal, rozletěl se na množství částic a bylo vidět pirátskou loď.

Obrazovka se opět rozsvítla, na ní se však objevil někdo úplně jiný. Tomu muži mohlo být tak padesát, měl úzkou tvář a šikmé oči.

"Plutone, odpověz! Co se děje a odkud jste?"

"To je kapitán Sterx!" zajásal Spencer. "Dobře ho znám. Je členem dozorčí rady na Svobodě. S ním se dá mluvit."

"Tak mu odpověz," vyzval ho Paul.

"Bruce Spencer!" zvolal Sterx, když přijal odpověď. "Já myslel, že už je po tobě! Kde se tady bereš?"

Spencer mu vyličil, jak ho zajali, pobyt na Terranii VII a útěk.

"Neznal jsem přesné souřadnice Svobody, a tak jsme vysílali zprávu. Jenže Le Gof nás chtěl dostat a my

mu to vrátili."

Sterx se rozchechtal. "Manévrovali jste velice dobře a Le Gofovi potrvá hodiny, než se z toho mračna meteoritů dostane. Let'te za mnou, dovedu vás na základnu."

Dal někomu nějaký příkaz a znovu se obrátil na Spencera.

"Když jsem vystoupil ze subprostoru, zachytil jsem vaši zprávu a hned nato Le Gofovo ultimátum. Když se někdo dostane do úzkých, ten šmejda toho hned využije.

Paul West mu poděkovala opravil kurz.

"Zařídím to s radou," sliboval jim Sterx, "a Le Gof vám dá pokoj. Ale dejte si na něj stejně pozor, je mstivý."

Za šest hodin přistáli na Svobodě. Kapitán Sterx je hned pozval do baru na astroportu.

Westa překvapilo, jak velký je na Svobodě astroport. "Přistává tu přes padesát lodí měsíčně," vysvětloval mu Sterx. "Nejen piráti jako vy nebo já, ale i obchodníci, kteří zde levně odkupují kořist." Bar měl docela slušnou rozlohu a sešly se v něm snad všechny národy a rasy Galaxie.

"Dávejte si pozor," varoval Westa Sterx. "Nic tady není zadarmo. Budete muset platit poplatky za astroport a zboží je zde často za přemrštěné ceny. Ale když máte peníze, můžete si dovolit prakticky všechno. Od ženy až po tu nejlepší řízenou střelu. Pokud nemáte dostatečný kapitál, mohli byste si vypůjčit od lichvářů, ale to bych vám neradil. Za pár měsíců byste jim dlužil víc, než stojí vaše loď."

Westovi dělaly starosti problémy, které jeho posádku očekávaly.

"Kapitáne, jestli dovolíš, já bych se o to postaral," nabídl se Spencer.

Sterx se rozchechtal.

"Jemu můžete věřit. Je to ten nejlepší finančník, jakého znám. Upřímně lituju jeho konkurenty."

Spencer vytáhl z kapsy list papíru.

"Dám se do toho rovnou. Tady mám seznam všeho, co naše loď veze. Denebani ji měli moc pěkně naloženou. Uvidíme, co se z toho dá vytřískat."

Část druhá

1

Guvernér Terranie VII dočetl depeši a vztekla ji zmačkal. Zavolal si k sobě plukovníka Zanga a kapitána Kinga a ti se ani neodvážili otevřít ústa.

"Ten zatracenej Black nám zase uloupil jednu loď. Jako obvykle se zmocnil nákladu a posádku vysadil do záchranných člunů. Situace je zoufalá a piráti budou mít brzy monopol na prodej titanu. Náš nejvyšší vůdce, prezident Ming, se rozhněval a nařídil flotile, aby Blacka dostala za každou cenu. Jenže vojáci jsou naprosto neschopní."

"Ono to není zas tak lehké," zabručel Zang. "Na jeho hlavu je vypsaná už dva roky odměna a pořád nic."

"Tentokrát se nám to ale povede!" tvrdil přesvědčeně King.

V té chvíli vstoupila do místnosti Amanda. Bylo jí nyní právě jednadvacet let.

"Milovaná neteři," řekl guvernér. "Požádal jsem tě, abys za námi zašla, protože tě chci odradit od toho nesmyslného nápadu, že bys právě nyní opustila Terranii VII. Tady pánové ti vysvětlí, jak velmi vážná je situace."

"Ale strýčku, vždyť přece oba víme, že odlétám na osobní pozvání prezidenta Minga. Tak ráda bych se s ním konečně setkala!"

Prost se netvářil nijak nadšeně. Nelíbilo se mu, že ztratí nad neteří dohled. Na Zemi se třeba vdá a pak...

"Tvé city k prezidentu Mingovi jsou zajisté chvályhodné, ale není na to vhodná doba. Řadí tu jeden pirát a byl bych nerad, kdyby zaútočil na loď, kterou poletíš zrovna ty."

King se náhle pousmál.

"Já naopak doufám, že to udělá. Vlítne do pastí. Vláda mou starou loď nahradila jednou z nejsilnějších lodí flotily a zamaskovala ji, aby vypadala jako obyčejná nákladní. Jakmile se k ní Black přiblíží, je s ním konec. Nikdy nemůže čelit křižníku téhle třídy. Věřte mi, pane guvernére, vaše slečna neteř bude na palubě mé lodi ve stejném bezpečí jako v pokoji vašeho paláce!"

"Kdo je to vlastně ten kapitán Black?" zeptala se Amanda.

"To nevíme," odpověděl King. "Objevil se přede dvěma nebo třemi lety. Úřady se domnívaly, že je to nějaký bývalý důstojník, prohledaly všechny seznamy, ale na žádného Blacka nenarazily."

"Black je určitě krycí jméno a tak trochu tuším, kdo by to mohl být," zabručel Zang.

"Když to víte, proč to neřeknete?" podivil se Prost.

Zang pokrčil rameny.

"Je to jen taková domněnka, možná jen shoda náhod. Black se ukázal před třemi lety a velí lodi denebské výroby. V tomhle se shodují všechny fámy. Útočí především na vaše lodě. Cožpak vás nic nenapadá?"

"West!" zvolal guvernér. "To si vážně myslíte, že je to ten ubohý otrok? To je směšné! Nepřečkal by ani první let! Kosmická loď není nějaký helijet."

"A proč ne?" oponoval Zang. "Díval jsem se do jeho spisu. Býval to poručík astronaut. Promluvil jsem si s Andersonem a ten mi řekl, že se West velice dobře vyznal v motorech. Většina uprchlých otroků byli bývalí astronauti. Z nich vytvořil zárodek posádky, kterou pak jistě bez problémů doplnil."

Nikdo si nevšiml, jak Amanda náhle zrudla.

"Já myslela, že všichni otroci jsou primitivní zločinci a nemají právo na život," řekla.

"Přesně tak," zabručel guvernér. "A ten váš pocit, Zangu, je směšný."

"Ale stejně," pokračovala Amanda, "ten primitiv byl dost inteligentní na to, aby se zmocnil nepřátelské lodě, zatímco my bezpodmínečně kapitulovali."

Nakrátko zavládlo trapné mlčení.

"West nebo Black, přivezu vám ho v kleci, jestli bude tak neopatrný, že na mě zaútočí," zasmál se King.

"Hodlám vyrazit zítra a doufám, slečno, že budu mít tu čest přivítat vás na palubě."

2

Kapitán Black vyšel z astroportu Svobody, mávl si na taxi a jel na zasedání rady.

Od útěku z Terranie VII uběhly už tři roky. Dal se na pirátství a dosahoval pozoruhodných výsledků.

Útočil především na denebské lodě, ale troul si napadnout i některé z denebských planet. Nejvíce však měl poličeno na lodě z Terranie VII. Z Prostova dolu se na Zemi dostala zhruba třetina těžby, zbytek končil v nákladním prostoru Plutonu. To mělo samozřejmě za následek, že cena titanu neustále stoupala. Pozemská unie nakonec vypsala na kapitána Blacka vysokou odměnu. Nebylo snad jediného kapitána vojenské lodi, který by nesl o tom, že právě on Blacka dostane.

West alias Black si mezi piráty brzy získal uznání, někteří mu však jeho úspěchy záviděli. Překvapit nákladní loď, zrovna když se vynoří ze subprostoru, není snadná věc. Black byl však nejúspěšnější, těžko říct, zda měl takové štěstí, nebo uměl lépe počítat.

Před rokem se uvolnilo místo v radě a jeho jednomyslně zvolili za člena. A tak se pokaždé, když přistál na Svobodě, musel zúčastnit zasedání. Původně si nepředstavoval, že ho čeká tolik práce. Bylo třeba vybírat daně, udržet aspoň minimum pořádku, ale především zabezpečit výstražný a obranný systém. Přivítal ho Sterx.

"Tak co, Blacku, měli jste dobrý let?"

"Bylo to vynikající. Přivedl jsem k rozumu jedny Denebany se zemědělským materiálem a na zpáteční cestě jsem ještě doplnil náklad titanu."

"Už zase?" užasl Sterx. "Ty toho chudáka Prosta úplně zruinuješ."

Toho dne byla rada výjimečně kompletní a měla projednat tolik bodů, že se zasedání protáhlo dlouho do noci.

"Zůstaneš pár dnů na Svobodě?"

"Jen co prodám kořist a doplním zásoby. Víš, nejlíp se cítím tam nahoře."

"V tvém věku jsem na tom byl stejně," povzdychl si Sterx. "Ale přiznám se ti, že dneska už dokážu ocenit i ty poněkud zvláštní výhody pobytu na nějaké planetě. No, hodně štěstí."

Když se Paul West vrátil na astroport, dlouho si prohlížel loď. I přes tři roky tvrdých tažení vypadala stále ještě jako nová. Nešetřil námahy ani peněz a vybavoval ji těmi nejlepšími technickými novinkami. Nedávno zdvojnásobil zásoby energie, čímž značně posílil ochranný štít.

V důstojnické jídelně našel svého prvního důstojníka Spencera, který dokončoval účetnictví.

"Vítám tě, kapitáne! Náklad jsem prodal za dobrou cenu a vyplatil jsem posádku. Tohle je tvůj podíl." Přisunul Paulovi tlustý svazek bankovek. Na Svobodě neexistovaly bezhotovostní platby. Paul si strčil peníze do kapsy, ani je nepočítal.

"Zásoby jste doplnili?"

Spencer se v duchu usmál.

"Všechno je v naprostém pořádku. Dokonce jsem vyhověl i Ivanovi, který chtěl vyzkoušet poslední model střel. Stály pěkný balík, ale nešetřil jsem na něm. Je to ještě utajovaný model, Denebani ho právě vyvinuli a jen málokterá loď ho má."

"To je skvělé, takže zítra můžeme vyrazit."

Spencer se ušklíbl.

"A nešlo by dát posádce pár dní volna? Tak trošku jsem počítal. Za ty tři roky jsme na zemi strávili sotva dva měsíce. Ne že by chlapi protestovali, ale vidím, jak jsou nervózní a unavení. Hádají se kvůli každý volovině a bojím se, aby z toho jednoho dne nebyla ošklivá rvačka."

"Asi máš pravdu. Rozepiš jim služby. Odletíme až koncem týdne."

"To je skvělé!" zaradoval se Spencer. "Jdeme s Ivanem a Patrickem na večeři. Nepřidáš se? Pak vám ukážu podnik. Takový můj objev. Jsou tam prima holky. Trošku rozptýlení by ti taky neškodilo."

× × ×

Kapitán Black vešel na můstek Plutonu.

"Nic zvláštního se nedělo, kapitáne," hlásil mu Bruce Spencer. "Obrazovky jsou pusté a prázdné."

"To chce trpělivost. Už by tady měla být."

Pluton odstartoval ze Svobody předešlého dne a Paul ho zavedl přímo do tohoto sektoru Galaxie. Přistál na asteroidu a schoval se na něm.

"Kapitáne," ozval se Bruce, "tohle by mě moc zajímalo. Jak víš, že nám nějaká loď padne do pastí?"

Paul si vzdychl.

"Já jenom doufám, to je všechno. Víme, že z Terranie odletěla před dvanácti hodinami, a měla by tedy brzo vystoupit ze subprostoru."

"A proč zrovna v téhle soustavě, a ne v sousední?"

West se usmál.

"To je přece jasné, ne? Vezmi si jako příklad loď, která nás právě zajímá. Aby překonala vzdálenost mezi Zemí a Terranií, musí osmkrát přejít do normálního vesmíru: Kdo rozhoduje o přechodu?"

"Přece kapitán na základě údajů na palubní desce."

"Teoreticky máš pravdu, ale cestu prakticky naplánuje počítač, a to z hlediska úspornosti provozu. A tak jsem našemu elektronickému mozku zadal určitý počet tras a dostal jsem sektory nejpravděpodobnějších přechodů."

"To je chytrý," usmál se Spencer. "Takže si půjdu lehnout..."

V té chvíli se však rozezněl zvonek.

"Výstup na 135," hlásil Bruce. "Zase trefa, kapitáne!"

Spencer uvědomil bojová stanoviště a West zatím sledoval blížící se nepřátelskou loď. Na můstek doběhl Ivan a zapadl do křesla. Stiskl několik tlačítek.

"Zbraně připraveny, kapitáne!" Uplynulo několik minut a West nic.

"Mám nahodit motory?" zeptal se netrpělivě Spencer. "Ještě ne," odpověděl Paul. "Nevím, čím to je, ale tahle loď se mi zdá divná. Připadá mi mnohem větší než obvyklá nákladní loď. Zaměřte na ni všechny detektory."

Lod' na obrazovce se zvětšila.

"Vypadá docela nevinně," řekl Ivan. "Žádné palebné otvory nevidím."

West tlumeně zaklel.

"To je ono! I ty nejstarší nákladní lodě jsou nějak ozbrojené. Vsadil bych se, že máme před sebou maskovanou bitevní loď!"

Rozsvítla se rudá kontrolka a na hlavní obrazovce se ukázala další loď.

"To je ten hajzl Le Gof. Sebere nám kořist přímo před nosem," naštvál se Spencer.

"Spíš bych řekl, že si na ní vyláme zuby," zasmál se Paul. "Zůstaneme v úkrytu. Radši přijít o kořist než se dostat do rukou pozemšťanům."

Pirátská loď se řítila na svou oběť, která si letěla klidně, jako by si ani neuvědomovala nebezpečí.

Když se Le Gof dostal na dostřel, vypálil dvě střely. V té chvíli z nákladní lodi vyletelo šest střela hned

nato ji obalilo ochranné pole.

Při kosmických střetech protivníci po sobě pálí střely a ty vybuchují o ochranné pole. Lodi na první pohled neuškodí, ale každý zásah spotřebovává část jejích energetických zásob. Pokud loď zasáhne několik střel najednou, výdej energie je příliš velký a lodní generátory vypadnou. Jakmile přestane fungovat ochranné silové pole, stačí další zásah a loď se rozletí na Tisíce kusů.

Le Gofa protiútok překvapil a pokoušel se utéct, jenže obchodní loď zrychlila a vypálila další střely. Pirát odpovídal, ale uvědomoval si, že proti tak mocně vyzbrojenému křižníku dlouho nevydrží.

"Necháme toho šmejda zařvat?" zeptal se Spencer. West zavrtěl hlavou. "O'Neile, zkus navázat s Le Gofem spojení."

Za minutu už měli Le Gofa na obrazovce. Byl celý zpocený a ve tváři se mu zračila úzkost.

"Nehodila by se vám pomoc?" otázal se Paul jen tak mimochodem.

"Neřek bych ne. Tohle je tvrdý oříšek. Mrskněte sebou."

"Moment, moment," brzdil ho Paul. "Jestli vyhraje, jak si rozdělíme kořist?"

"Jak asi? Vzhledem k tomu, že většinu práce jsem udělal já, tak bych řekl, že třetina pro vás a dvě pro mě jsou naprosto logický," odpověděl Le Gof, který si zřejmě neuvědomoval vážnost situace.

"Tak to tedy pomalu!" zasmál se Black. "Ale teď už vážně. Kdybyste byl na mém místě, nejenže byste požadoval celou kořist, ale navrch ještě část mého nákladu. Já jsem slušnější, a tak žádám pouze polovinu kořisti a slib, že celou operaci povedu já. Navíc nechci žádný masakr. Poražená posádka smí loď opustit v záchranných člunech."

Le Gof váhal. Přemýšlel, jak by podmínky usmlouval.

"Rozmyslete si to rychle," poznamenal Paul. "Váš štít bude brzy k ničemu."

"Tak jo," vydechl pirát. "Kapitánské slovo. Ale hněte kostrou."

Pluton odstartoval z asteroidu.

"Ivane, pošli jich šest. Ať vybuchnou všechny najednou," vydal Paul povel ke střelbě. "Chci, aby jim odešel generátor, ale nechci tu loď zas moc poškodit."

Za pár minut se Pluton dostal na dostřel.

King byl samozřejmě varován, přestal se zajímat o Le Gofa a začal se připravovat na dalšího útočníka.

Ivanovy střely explodovaly o štít. Nárok na energii byl takový, že se generátory spekly.

Paul slíbil život celé posádce a King bezpodmínečně kapituloval. Za hodinu už byl s Le Gofem na palubě nepřátelské lodi a jejich posádky pod Spencerovým dohledem vyprazdňovaly nákladní prostor.

Le Gof se spokojeně usmíval. Podal Pavlovi ruku a zatahl ho do důstojnické jídelny.

"Vaše pomoc mi náramně bodla," přiznal a načal láhev bourbonu. "Kde jste sakra byl schovanej?"

"Schovávat se na asteroidech jsem se naučil od vás," odpověděl Paul.

"Vzpomínám si na to," rozesmál se Le Gof. "Hodiny mi trvalo, než jsem se z těch trosek vymotal."

V té chvíli dorazil Spencer s Le Gofovým prvním důstojníkem a s několika muži posádky.

"O kořist jsme se už rozdělili," řekl. "Pochopitelně zase titan. Přeložený bude za chvíli."

"Fajn," řekl Paul. "Takže se vrátíme na své lodě."

"Měli bychom se dát dohromady," navrhoval Le Gof. "Ve dvou bychom mohli útočit rovnou na bohatý planetu..."

Paul se už chystal nabídku odmítnout, když se z chodby ozval ženský jekot. Vyběhl z jídelny a s překvapením spatřil Amandu, jak zápolí s dvěma Le Gofovými muži.

"Pusťte ji!" řekl takovým tónem, že piráti okamžitě uposlechli. "Kam jste ji vlekli?"

"Kapitán ji našel v jedné kabině a nařídil nám, abysme ji vzali na loď."

"Pojďte za mnou do jídelny," řekl, "vysvětlíme si to."

Le Gof si tam zavdával z láhve.

"Proč jste mi ji zatajil?" zeptal se ho suše Paul. Pirát se nenechal vyvést z klidu.

"Našel jsem ji jako první a podle našich pravidel patří ženská tomu, kdo ji uloví."

Ostatní piráti souhlasně zabručeli. Paul si uvědomil, že musí postupovat velice opatrně. Stoupl si před Le Gofa a dal si ruce v bok.

"Považujete mě za nějakého debila? Mám takový pocit, že jste mě chtěl připravit o část kořisti. Budu si stěžovat u rady."

Takové obvinění byla vážná věc. Jestliže rada uznala, že se nějaký kapitán dopustil krádeže, byl navždy vyhoštěn ze Svobody. Nemohl se na ní zásobit a to znamenalo, že buď zahyne ve vesmíru, anebo se musí vydat pozemským nebo denebským úřadům.

"To je naprostá blbost!" vybuchl Le Gof.

"Váš první důstojník vám přece nahlásil, že rozdělení proběhlo v pořádku."

"A co ta ženská?" namítl Paul. "Chcete mi snad tvrdit, že jste v ní nepoznal neteř bohatého guvernéra Terranie VII a že jste si ji schovával, protože za ni chcete získat tučné výkupné?"

Amanda poznala Westa a chtěla něco říct.

"Zavři zobák!" zarazil ji suše. "Tady nemají zajatci co mluvit."

Dívka ohromeně zmlkla.

"Na mou duši, tohle jsem nevěděl," vydechl Le Gof. "Já myslel, že je to jen nějaká obyčejná cestující. Ted' se na to budeme muset podívat z jinýho úhlu."

Paul předstíral, že váhá.

"Tak dobře. Zapomeňme na to a vyřídíme to co nejrychleji. Jaké výkupné byste si tak představoval?"

"Vím já? Dvě stě tisíc? Tři sta?"

Paul udeřil pěstí do stolu.

"Jen žádný chytračinky! Já to odhaduju na milion. Vyjednávejte si třeba míň, ale já se neošidím o svou polovičku. A ta dělá půl milionu."

Taková suma na piráty zapůsobila a Le Gof okamžitě souhlasil.

"Tak jo. Budeme chtít melouna. Takže se vrátíme na své lodě."

Paul se opřel o dveře a zablokoval je.

"Moment. Snad mi nechcete odvézt půlku mého výkupného?"

"Přece ji tady nepřerážím," odvětil Le Gof a zachechtal se svému vtipu. "Máte mé slovo, že jakmile zaplatěj, dostanete polovičku."

Paul zavrtěl hlavou.

"Věřím vám asi stejně tolik, jako byste vy věřil mně. Pak bych vás patrně musel honit po celé Galaxii, abych dostal svoje peníze. Navíc vedeme velice nebezpečný život a vy byste mohl zahynout ještě před zaplacením."

"Pak už žádný řešení nevidím," pokrčil rameny pirát.

"Ale já ano. Jestli ji chcete, tak mi zaplat'te rovnou na dřevo."

Le Gof se zamyslel. "Nechám vám jako zástavu ten křížník. Na Svobodě ho snadno prodáte za půl milionu."

"Už dost, kapitáne. Víte stejně dobře jako já, že to nejde. Hlavní generátor se roztekla energií dodávající už jen pomocné akumulátory. Za pár hodin bude z téhle lodi ledová rakev. Musíte zaplatit hotově."

"Tolik já nemám," skoro zasténal Le Gof.

Paul chvíli počkala pokračoval: "V tom případě si ji nechám já."

Sáhl do kapsy a vytáhl tlustý svazek bankovek. "Spencere, dejte tady kapitánovi půl milionu a zároveň příslušný podíl naší posádce."

"Nesouhlasím!" vykřikl pirát a sahal k opasku.

Paul byl však rychlejší a namířil na něj pistolí.

"Pozor, ještě pohyb a střelím."

Le Gof pěníl vzteky, doufal, že mu jeho lidé pomohou, ale ti měli oči jen pro peníze, které Spencer právě odpočítával. Spencer podal svazek pirátovi, část si dal do kapsy a zbytek vrátil Paulovi.

"Tak vidíte," řekl Paul Le Gofovi, "a je to. Za hodinu moji muži dostanou svůj podíl. Totéž byste měl udělat s vašimi lidmi."

Obrátil se k Ivanovi, který nespouštěl z piráta oči. "Odved' tu ženskou na Plutona a zavři ji ke mně do kabiny. Ted' patří mně."

Když Amanda opustila místnost, atmosféra se trochu uvolnila. Le Gof podal Paulovi ruku.

"Sbohem, kapitáne. Určitě se uvidíme na Svobodě. Letím přímo tam, musím si obnovit zásoby. A co vyj?"

"Než začnu vyjednávat o výkupném, taky přistanu. Takže se uvidíme na nejbližší radě."

3

West si sedl za řízení Plutonu a uvedl motory do chodu. Loď se zvolna vzdalovala od zničeného a vyrabovaného křižníku.

Paul sledoval na obrazovce Le Gofovu loď. Nechtěl mu dát příležitost, aby ho nečekaně napadl. Pirát se rychle vzdaloval a brzy přešel do subprostoru.

"Měli bychom hodně rychle zmizet. Ten křižník určitě vysílal SOS. A pokud je poblíž nějaká bitevní loď, tak nás může každou chvíli napadnout. Kam chceš letět?" chtěl vědět Bruce Spencer.

Paul se rázem rozhodl.

"Vrátíme se na Svobodu. Tady jsou souřadnice."

Vychrlil řadu čísel.

Pluton dosáhl dostatečné rychlosti a přešel do subprostoru. Když je přešla nevolnost, Spencer se zeptal:

"Proč se vracíme tak náhle, když jsme chtěli být několik měsíců na cestách?"

"Všiml sis směru, jakým se vnořil Le Gof?" zeptal se Paul místo odpovědi.

Bruce se zamračil. "Ať táhne k čertu, to je tak jediný, co si přeju."

"Jeho osa se hodně lišila od naší," pokračoval Paul. "Tvrdil, že letí přímo na Svobodu. Říkal jsem si, kam asi letí, a tak jsem krapet počítal. Kdyby chtěl letět na Terranii VII, pak by jeho osa přechodu byla úplně stejná."

Spencer sebou trhl.

"To snad ne! Tam se přece neodváží."

"Naopak. Chce guvernérovi žalovat, že jsme zničili křižník a unesli mu neteř. Dokonce si myslím, že mu prozradí i souřadnice Svobody."

"Proč by zrazoval své přátele?"

"Dneska jsme ho dvakrát ponížili před jeho posádkou. Nejdřív nás musel požádat o pomoc, pak jsme mu sebrali zajatky. Chce se pomstít a zpeněžit informace."

"Proč se tedy vracíme na základnu, když jsi přesvědčený, že na ni zaútočí?"

"Chci varovat radu a nechci použít vysílačku. Le Gof by mohl zprávu odchytit."

Paul si ověřil, že let probíhá přesně podle kurzu, a vstal. "Jdu si na chvíli lehnout, Bruci."

Spencer na něj mrkl a usmál se. "Hezký odpočinek přeju!"

Před kabinou Paul na okamžik zaváhal, chtěl zaklepat, ale nakonec nezaklepal. Prudce vešel a zavřel za sebou.

Amanda se zvedla z křesla. Dlouze na sebe hleděli. Hodně se změnil, pomyslela si. Rysy mu ztvrdly, ale ty oči má pořád tak tajemné...

"Žádám vás, abyste mě vysadil na nějaké planetě Pozemské unie," pravila suše, aby zakryla svůj zmatek.

"Vězni nemají oč žádat. Tenhle zákon jste mě vy a váš strýc velice dobře naučili."

Skousla si ret.

"Takže plukovník Zang měl pravdu," řekla. "Za maskou slavného kapitána Blacka se skrývá uprchlý otrok West!"

Paul se jen usmál.

"Ještě si vzpomínám," pokračovala zmateně, "jak jste mi hrdě ukazoval ruce a tvrdil, že na nich není krev. Mohl byste to tvrdit i dnes?"

Pavlovi ztvrdly rysy.

"Za tuto změnu může Ming a váš strýc. Byl jsem týraným ubožákem a nyní jsem se stal obávaným pirátem, před kterým se ostatní třesou. Když zaútočím na nějakou loď, dva kapitáni ze tří se rovnou vzdají."

"Zbláznil jste se! Dříve či později vás dostanou a odsoudí k smrti."

Paul se jen ušklíbl. "Kdybych zůstal v dole vašeho strýce, byl bych mrtvý už dávno. Takže sama vidíte, že jsem na tom líp."

Zavládlo dlouhé ticho. Nakonec se Amanda zeptala již mnohem klidnějším hlasem: "Proč jste si mě takhle koupil? Co máte se mnou v úmyslu?"

Snad minutu se na ni díval a potom suše pravil: "Svlékněte se."

"To nikdy!"

"Nemáte na vybranou. Když se budete zpěčovat, rovnou vás vydám posádce. Je jich padesát a velice rádi se trochu rozptýlí."

Amanda ještě chvíli váhala, nakonec si začala třesoucíma se rukama rozepínat kombinézu.

Když byla svlečená a tváře měla rudé hanbou, zatímco v očích jí běsnil vztek, zeptala se přiškrknutým hlasem: "A co dál?"

"Lehněte si," řekl.

Se zuřivým pohledem se natáhla na lůžko.

Paul se na ni ještě jednou podívala usmál se.

"A hezky se vyspěte. Nikdo vás nebude rušit."

Rychle opustil kabinu a dveře za sebou zamkl. Kamaráde, myslel si, chováš se jako naprostý blb. Vešel na můstek.

"Rozmyslel jsem si to. Tuhle službu беру já. Jdi si lehnout, Spencere."

První důstojník na to nic neřekl a vstal. Když míjel O'Neila, který sledoval obrazovky, O'Neil zabručel:

"Visíš mi deset dolů, poručíku..."

Paul se ujistil, že je všechno v pořádku, a potom se otočil k Patrickovi.

"Oč jste se to vsadili?"

Radista zrudl.

"Já tvrdil, že se brzo vrátíš," vykřikl nakonec.

"Proč sis byl tak jistý?"

"Ty nepatříš k těm, co znásilňují ženy. Ani z pomsty bys to neudělal."

"Neschvaluješ to?"

"Pouze mimořádné okolnosti z nás udělaly piráty, ale do zrcadla se můžeme pořád ještě podívat a nemusíme z toho pohledu zvracet."

Další hodiny panoval naprostý klid.

Když se na můstek vrátil odpočatý a čerstvě oholený Spencer, Paul mu předal službu.

"Za necelých deset hodin bychom měli vystoupit v normálním prostoru. Kdyby se dělo něco mimořádného, dej mi vědět."

Když vešel do své kabiny, Amanda se právě probudila a usmála se na něj.

"Dobrý den, kapitáne. Anebo dobrý večer? Díky těm subprostorům a normálním prostorům člověk úplně ztrácí pojem o čase."

Paul se nerozhodně zastavil u lůžka. Dívka vstala a klidně, bez jakéhokoli ostychu se oblékla.

"Lehněte si," řekla vlídně. "Vypadáte unaveně."

West nevěděl, jak se zachovat, a váhal.

"Nevím, jak dlouho ten let potrvá," pokračovala Amanda. "Přece nebudete celou dobu vzhůru. A nehodilo by se, kdyby kapitán Black vyklidil svou kabinu."

Usmál se a sedl si na lůžko. Amanda mu pomohla stáhnout boty.

"Nemáte strach, když jste tu se mnou zavřená?" zeptal se.

Živě zavrtěla hlavou.

"Včera jsem měla strach, když ten hrozný pirát nařídil svým mužům, aby mě chytili. Ale když jsem spatřila vás, hned jsem se uklidnila. Věděla jsem, že přijdete na nějaké řešení. Asi mi to nebudete věřit, ale poprvé po třech letech jsem spala naprosto klidně a beze strachu."

Nenuceně si sedla na kraj postele a pokračovala: "Jen jedno mě mate. Proč jste zaplatil tak horentní cenu, když dobře víte, že strýc nikdy na výkupné nepřistoupí. Spíš naopak, radši by zaplatil, jen abych zmizela. Aspoň mám ten pocit."

"Tohle jsem naštěstí věděl jenom já. I když jsme piráti, přece jen musíme dodržovat nějaká pravidla a Le Gof měl právo držet vás na palubě. Jakmile vám však přisoudil nějakou hodnotu, stala jste se zbožím jako kterékoli jiné a pak se o vás musel rozdělit."

"To vám tolik záleželo, abyste mě dostal k sobě na loď?"

Upřeně se na ni zahleděl.

"Vždycky splácím své dluhy," řekl lhostejně.

Poněkud ji to zneklidnilo a zeptala se: "To jste ještě nezapomněl na ty rány karabáčem, které jste dostal

kvůli mně? Nebo jsem něco řekla?"

Paul neodpověděl přímo.

"Po tom našem dobrodružství v džungli váš strýc Pietovi nařídil, aby mě nechal umřít v cele. Ale už za čtyřicet hodin změnil názor a všichni dozorcí mi dali pokoj. Pouze jedna osoba se mohla za mě přimluvit a dodnes se divím, jak se vám takový kousek podařil. Tento dluh jsem chtěl vyrovnat."

Amanda se zasmála.

"Bylo to mnohem jednodušší, než jsem čekala!"

Vysvětlila mu, jak Pieta vydírala.

"To se vám povedlo," řekl uznale. "Můžete mi říct, co jste dělala na té lodi?"

"Jak víte, můj život byl na Terranii ohrožen. Musela jsem být pořád ve střehu, nikam jsem nemohla.

Musela jsem dávat pozor, abych nikdy nebyla sama. Takže strýc na mě nemohl. Pokud to byl on.

Nemůžu mu to dokázat, ale mám takový pocit... No nic. Zkrátka, už dávno jsem se chtěla vrátit na Zemi a věděla jsem, že mi v tom bude chtít za každou cenu zabránit. Zkusila jsem na to jít lstí. Bombardovala jsem prezidenta Minga dopisy, v nichž jsem mu psala, jak moc ho obdivuji a že bych si přála mít to štěstí a někdy ho spatřit. Možná mu to polichotilo, možná ho to pobavilo, ale nakonec mě pozval do svého paláce."

"To jste udělala chytře," zasmál se Paul. Zavřel oči a tiše dodal: "Nemějte strach z budoucnosti. Jakmile to půjde a neohrozím tím své lidi, vysadím vás na nějaké planetě Pozemské unie a budete volná."

Náhle ho políbila na rty.

Objal ji a zeptal se: "Proč?"

"Protože na tohle jsem měla chuť už v džungli, ale tam byste si myslel, že je to provokace, a вчера byste si zase myslel, že to dělám jen proto, abych se zachránila."

Něžně ji pohládl po tváři.

"Jak byste reagovala, kdybych se na vás včera vrhl?"

"Asi bych byla trochu zklamaná, ale nemyslím, že bych se příliš bránila."

Něžně ji k sobě přitáhl a políbil ji.

4

"Kapitáne, právě jsme vystoupili ze subprostoru. Vrátiš se na můstek?" vzbudil Paula Spencer.

Paul něžně odstrčil Amandu a vstal.

"Vrátím se za deset minut," zašeptal.

Přešel tiše do hygienické buňky a vyšel z ní příjemně osvěžený. Amanda už byla vzhůru a s úsměvem sledovala, jak se obléká.

"Bude rozumnější, když zůstaneš zatím v kabině," řekl. "Jakmile to půjde, stavím se tady."

Výtah ho vyvezl na můstek. Spencer a Ivan odvrátili oči od obrazovek. Překvapil je šéfov radostný vzhled. Paul si sedl do křesla a citelně zvýšil rychlost.

"Rád bych byl na Svobodě co nejdřív. Co jste zjistili od našeho špicla?"

"Včera doletěly na Terranii čtyři bitevní lodě, ale to ještě nikdo nevěděl, že jsme ukořistili tu loď. Takže to s únosem guvernérovy neteře nijak nesouvisí."

Paul asi hodinu pilotoval. Pluton teď prolétal nebezpečnou oblastí a při takové rychlosti to vyžadovalo velkou zručnost, aby nedošlo ke srážce.

Ivana vystřídal O'Neil a Spencer mu zašeptal: "Asi bys mi těch deset dolů měl vrátit. Jen koukni, jak blaženě se tváří."

Když měli nebezpečnou oblast za sebou, Paul se uklidnil. Spencer se příliš neměl k odchodu a nakonec poznamenal: "Posádka se ptá, jak dostanete z guvernéra to výkupné."

Paul se zamračil. "Takže chlapi jsou nespokojeni? Vždyť svůj podíl dostali."

"Naopak, Paule. Mají z toho nečekaného přídatku radost, ale dělají si starost o tebe. Ti, co dělali v tamních dolech, vědí, že Prost takovou částku nikdy nedá, ani kvůli neteři. Mají tě rádi a tak trochu jim připadá, že tě obrali o peníze."

"Můžeš je uklidnit. Jsem s tím obchodem náramně spokojený. Teď nás čekají dvě hodiny klidu, můžeme přepnout na automat. Půjdeme do jídelny a já vám předvedu, co jsem koupil."

Večeře s Amandou probíhala ve velice příjemné atmosféře.

"Nevím, co jste s velitelem udělala, ale tak šťastného jsem ho ještě neviděl," řekl O'Neil. Pak si uvědomil, že to mohlo vyznít dvojsmyslně, a silně zrudl.

"Nečervenejte se!" rozesmála se Amanda. "Jsem hrdá na to, že jsem Paulovou družkou, a moc si přeju, abych mu byla po boku co nejdéle. Mnoho z vás vinou mého strýce trpělo. Věřte mi, že já za to nemohla. Paul vám pak vysvětlí, jak jsem málem přišla o život. Na Plutonu jsem ve větším bezpečí než na Terranii."

Ozvalo se zvonění. Paul musel na můstek převzít ruční řízení, aby se vyhnuli roji meteoritů poblíž Svobody. Potom už se plně věnoval přechodu na oběžnou dráhu a přistávacímu manévru.

Když dosedli na zem, svítalo.

"Musím nutně mluvit se Sterxem," řekl Paul. "Amanda za žádnou cenu nesmí opustit loď. Bude zavřená v mé kabině. Spencere, prodej ten titan za jakoukoli cenu a nakup maximum zásob. Večer chci mít loď plnou energie, potravin a munice, prostě kolik uvezeme."

Spencer se ušklíbl.

"To nebude tak snadné. Chlapi čekali, že to roztočí."

Paul se podíval na hodinky a suše řekl: "Je sedm hodin. Startujeme ve dvaadvacet, ať už je posádka kompletní nebo ne."

Vystoupil z lodě jako první, probudil jakéhosi Venušana podřimujícího za volantem a jel k vile, kterou si dal Sterx postavit padesát kilometrů od astroportu.

Našel starého piráta u opulentní snídaň. Obsluhovala ho dívka v lehoučké modré košilce, která víc odkrývala, než zakrývala.

"To je ale milé překvapení, Blacku. Tak brzo jsem tě nečekal! Posnídáš se mnou?"

"Ne, děkuju. Snídal jsem před dvěma hodinami."

Sterx sáhl po láhvi.

"Tak aspoň ochutnej tohle. Minulý měsíc jsem zadržel zásilku určenou nějakému bohatému obchodníkovi a byla tam bedna starého bourbonu Old Crow. Žádná syntetika!"

Mlčky pili a Paul vychutnával chuť alkoholu.

"Zřejmě jsi nepřišel jen tak, když jsi přerušil let."

Paul mu vylíčil, jak ukořistili pozemský křižník a jak se choval Le Gof. Sterx poslouchal a nepřerušoval ho. Nakonec zabručel: "Takže si myslíš, že Le Gof nás z pomsty prodá guvernér Prostovi?"

"Jsem o tom přesvědčený. Nechtěl jsem informaci vysílat, to by mohl zachytit, a proto tě varuju osobně. Vyhlás bojovou pohotovost, všechny lodě ať odstartují. Může dojít k náhlému útoku na astroport."

Sterx dlouho uvažoval a přitom ohryzával kuřecí stehýnko.

"Jestli nás Le Gof skutečně zradil, tak ti přísahám, že za to draze zaplatí. Jinak žádný strach. Dokud máš tu jeho holku, tak na nás Prost nezaútočí."

"Právě naopak, ale to Le Gof netuší."

Stručně Sterxovi vysvětlil Amandinu situaci, že se jí guvernér vlastně chce zbavit.

"Dáváme mu ideální příležitost ke spáchání legální vraždy."

Sterx se zamračil.

"Tak proč jsi za ni tolik zaplatil?"

"Pracoval jsem v Prostově dole," odvětil suše Paul, který věděl, že nějaké city piráti neuznávají, "a taky jsem byl jejím sluhou. Vždycky platím své dluhy, i když mě přijdou velice draho."

Sterx se rozesmál.

"Jasně, chápu. To člověka potěší, když z bývalé paní je najednou jeho otrokyně." Dál se už nevyptával, zatvářil se vážně a řekl: "Okamžitě vyhlásím poplach. I kdyby ses nakrásně mýlil, bude to skvělé cvičení. Ochrana astroportu už zlenivěla. Zúčastníš se obrany Svobody?"

Paul zavrtěl hlavou.

"Chci odletět ještě dnes večer. Le Gof má ve městě určitě své lidi. Pokud se Prost dozví, že jeho neter na planetě není, pak na Svobodu nezaútočí. A vyhnete se zbytečnému boji."

Sterx s ním souhlasil.

"Je to skoro škoda," dodal žertem. "Vojáci tu a tam potřebují lekci, aby se těmito končinám vyhýbali."

Kam poletíš?"

"Ještě nevím, ale budu pryč několik měsíců."

5

Paul vešel na můstek ve vynikající náladě. Pluton opustil Svobodu už před čtyřmi dny. Neletěli však nikam daleko, jak tvrdil na astroportu. Byl zvědavý, co se bude dít, a číhal v oblasti pravděpodobného výstupu ze subprostoru.

"Zatím nic zvláštního, kapitáne," předával mu Spencer službu. "Od včerejška, kdy nám špicl ukázal odlet čtyř lodí, žádná další loď na Terranii VII nepřiletěla. Jestli vojenské lodě skutečně zaútočí na Svobodu, pak by se měly vynořit někde tady."

Paul se podíval na elektronický mozek a potom pomalu odpověděl:

"To není tak jisté. Vojenské lodě nemají ekonomické problémy jako nákladní. Klidně poletí rychleji i za cenu větší spotřeby energie a jeden výstup vynechají."

Obrátil se k O'Neilovi.

"Žádná zpráva ze Svobody?"

"Nic, veliteli." "Sleduj to dál."

"Co chceš dělat?" zeptal se Spencer.

"Klidně budu čekat i týdny. Na tomhle asteroidu jsme skvěle schovaní. Nenajdou nás ani ty nejlepší detektory, a navíc šetříme energii."

Vtom se rozezněl poplach. Paul rychle stiskl tlačítko. Na hlavní obrazovce se ukázaly tři svítící body.

"To je zvláštní," zabručel Spencer. "Tohle jsou denebské lodě. Ještě nikdy se neodvážily tak daleko od svých základen."

"Patrně zaútočí na některou planetu Unie. Ale do toho nám nic není. Doufejme, že se v tomhle sektoru dlouho nezdrží."

Lodě se zvolna vzdalovaly, ale v té chvíli se zmaterializovala čtvrtá.

"Je tady nějak živo," poznamenal Spencer.

Šlo o bitevní loď pozemské flotily. Denebany její přítomnost překvapila, nicméně zareagovali velice rychle a za necelé čtyři sekundy už vyšly první výstřely.

Křižník ještě stihl zapnout ochranný štít a ten se brzy rozzářil pod zásahy Denebanů. Bitva netrvala dlouho. Nepřítel byl ve značné převaze a pozemský křižník nedokázal odolávat. Na obrazovce se objevily desítky záchranných člunů a potom loď explodovala.

O trosečníky se Denebané nezajímali. Nabrali rychlost a zakrátko přešli opět do subprostoru.

"Co teď, kapitáne?"

Paul váhal. Opatrnost mu velela, aby se z místa ani nehnul, ale věděl, že tato oblast je stranou jakékoli civilizace. Trosečníci neměli ve volném vesmíru šanci dostat se na nějakou obydlenou planetu.

"Musíme je vytáhnout," vzdychl si. "Bojový poplach. Pokud se ukáže nějaká cizí loď, rovnou střílejte."

× × ×

V důstojnické jídelně čekali dva muži. Jeden byl malý a snědý a nervózně přecházel po místnosti. Druhý, světlovlasý chlap jako hora, si klidně hověl v křesle.

"Já se divím, že můžete být pořád tak nad věcí!" vybuchl snědý. "Unie a Denebani se budou chechtat na celé kolo, až se dozvědí že velkoadmirál Van Cruss ztratil eskadru v magnetické bouři a svou loď v potyčce s obyčejnými bitevními čluny!"

Obr jen pokrčil rameny.

"Dobře víte, drahý Spontini, že s takovými neprozkoumanými jevy, jako je magnetická bouře v subprostoru, nic nenaděláme. Moje lodě se nakonec na místo srazu dostanou a můj první důstojník převezme velení. Úkol splní i bez nás."

Spontini mávl rukou a pokračoval: "Aby toho nebylo ještě dost, jsme zajatci toho nejkrutějšího piráta Galaxie!"

"Nedramatizujte to. Kapitán Black je z nich určitě ten nejodvážnější a nejopovážlivější, ale rozhodně ne nejkrutější. Naopak, vždycky ušetřil své oběti a sám vidíte, že nám přispěchal na pomoc, i když z toho nemá žádnou výhodu. Docela mám radost, že se s ním seznámím. Určitě to už nebude dlouho trvat."

Spontini chtěl něco odpovědět, ale vtom se otevřely dveře a do místnosti vešel Paul se Spencerem.

Spontini k nim okamžitě přistoupil.

"Jsem generální guvernér vnějších planet a to je velkoadmirál Van Cruss. Žádáme vás, abyste nás bez prodlení odvezl na nějakou planetu Pozemské unie."

Paul jako by ho nevnímal. Hleděl na plavovlasého obra, který při jeho příchodu vstal. Oba se na sebe dlouho dívali, potom se obr usmál.

"Já tušil," řekl pak klidně, "že o našem premiantovi Paulu Westovi ještě uslyšíme."

Paul se ušklíbl.

"A já," odvětil mrazivě, "bych si ani ve snu nedokázal představit, že plukovník Van Cruss, profesor Akademie, kterého si všichni vážili pro jeho čestnost a přímost, bude jednoho dne Mingovým velkoadmirálem."

Obr se rozesmál.

"Vidím, že už dlouho nemáte zprávy ze Země! Ming před týdnem zahynul ve svém paláci, a to při útoku raket 3. eskadry zvláštního nasazení, které velím už dva měsíce!"

Paul se zarazil.

"Ming že... je mrtvý? Jak se vám to podařilo?"

Van Cruss se znovu zasmál.

"Z velké části díky vám, kamaráde."

"Jak? Povídejte!" naléhal Paul.

"Narušil jste zásobování titanem natolik, že Ming musel zmobilizovat kvůli ochraně konvojů celou flotilu. Nedokázal tak už kontrolovat lodě rozptýlené ve vesmíru. Takže jsme měli možnost se seskupit pod záminkou operací proti pirátům. Pak už stačilo jen nečekaně zaútočit. Smetli jsme pozemní obranu a zničili palác."

"Kdo vládne Zemi nyní?"

"Desetičlenné direktorium. Tady guvernér a já patříme k němu. Jakmile se situace uklidní, vyhlásíme svobodné volby."

"Bohužel," pokračoval Spontini, "Denebané okamžitě využili situace a napadají naše okrajové planety."

"To dělali vždycky," poznamenal Spencer. "Pak se vždycky stáhnou."

"Tentokrát je to ale vážnější," namítl Van Cruss. "Rozhodli se, že některé planety dobudou a trvale se na nich usadí. Když jim to dovolíme, už je z nich jen tak nedostaneme, jedině za cenu dlouhé a vyčerpávající války. A proto direktorium pověřilo pana Spontiniho a mě, abychom zorganizovali obranu našich výsep." Paul se zamyslel.

"Teď už chápu, co tady ti Denebani dělali."

"Sledoval jsem je ze záchranného člunu," pokračoval admirál, "a podle osy vnoření mají určitě namířeno na Terranii."

"A naše flotila, kterou rozptýlila magnetická bouře," vztekal se Spontini, "se promenuje stovky parseků odtud." Admirál se vchytrale usmál. "Připravil jsem jim menší překvapení. Měl jsem v sektoru hlídkové lodě a už před několika dny jsem jim nařídil, aby letěly na Terranii VII. Denebani narazí na solidní obranu."

Paul zasténal.

"Tady jistě došlo k nedorozumění, admirále. Vaše čtyři lodě včera odstartovaly z Terranie a budou někde poblíž mlhoviny Orionu. Guvernér Prost je patrně přemluvil, aby hledaly jistého piráta."

"To není možné!" zvolal Van Cruss. "Vždyť jsem Prosta varoval, že Denebani zaútočí. Pokud máte pravdu..."

"Proč by ty lodě nasazoval proti pirátům?" zeptal se Spontini.

"Aby dostal svou neteř, samozřejmě," řekl Van Cruss, dřív než Paul stačil otevřít ústa. "Slyšel jsem, že ji unesli." Upřeně se na Paula zahleděl a tvrdě dodal: "Doufám, že jste jí neublížil!"

Paul na to nic neřekl, pouze stiskl tlačítko. "Amando, byla bys tak laskavá a dostavila se do důstojnické jídelny?"

"Hned, miláčku!" odpověděla.

Admirál se usmál a šťouchl Spontiniho do žeber, až mu vyrazil dech.

"Zajímalo by mě, kdo je koho zajatcem," poznamenal.

Potom zvážněl a dodal: "Obávám se, že Terranii VII už nezachráníme. A Denebani se tam kvůli titanu

budou držet zuby nehty."

Paul se rázem rozhodl. "Unie přichází o tuhle planetu částečně kvůli mně. Musím napravit své chyby. Pojd'te na můstek, nesmíme ztrácet čas!"

6

Paul si sedl do křesla, spustil motory a pečlivě naprogramoval letový počítač.

"Pořádně se připoutejte," varoval. "Tohle není výletní loď a bude to tvrdé."

Zapnul interkom.

"Pozor! Velitel celé posádky. Tyran Ming je mrtev. Pozemskou unii nyní řídí svobodné direktorium.

Máme naději, že se můžeme opět začlenit do společnosti. Musíme pro to však něco udělat. Teď je k tomu vhodná příležitost. Denebani se chtějí zmocnit Terranie VII a my se jim v tom pokusíme zabránit. Pokud někdo z vás nesouhlasí, má tři minuty na to, aby opustil loď v záchranném člunu."

Neuplynuly ani tři minuty a Ivan hlásil: "Všichni jsou na svých místech, kapitáne. Můžeme přejít do subprostoru!"

Když pominuly přechodové potíže, admirál se narovnal. Seděl v křesle druhého pilota a se zájmem sledoval manévry. Připadalo mu, že omládl o pár desítek let.

"Nechtěl jsem nic říkat, Weste," řekl, "ale jak jste věděl, že moje loď opustily astroport?"

Paul se v duchu usmál. "Prozradím vám jedno své pirátské tajemství. Z osobních důvodů jsem se zaměřil na Prostovy loď. A jaká je první nezbytná podmínka, abyste ukořistil nákladní loď?"

"Musím vědět, kdy odstartuje," odpověděl Van Cruss.

"Přesně tak."

"Ostatně," pokračoval admirál, "když jsem četl hlášení kapitána Kinga, kterému jste zničil loď, pochopil jsem, že určitě máte špióny na Terranii VII. Policie je však nikdy neodhalila."

"Komunikace s místním pozorovatelem by byla obtížná a zprávu by vždycky mohl někdo odposlechnout. My na to šli jinak. Dobře víte, že Terrania VII má pustý měsíc, na kterém není žádné nerostné bohatství, které by se dalo těžit. Umístil jsem na něj kameru a pravidelně s ní navazuji spojení. Veškerý provoz kolem Terranie mám tedy pod kontrolou."

Van Cruss sebou překvapením trhl.

"Ale to jste na tom měsíci musel přistát! Jak se vám to podařilo, že vás nikdo nezpozoroval?"

"Od pirátů jsem se hodně naučil," odpověděl Paul vyhýbavě a poopravil kurz.

"Vyzít Terranii na pomoc by bylo šlechetné," pokračoval velkoadmirál, "ale i kdybychom přiletěli včas, co vy sám jediný zmůžete proti třem lodím? Můj křižník byl úplně jiná třída a stejně ho zničili."

"Zaútočili na vás v té nejhorší možné chvíli. Tentokrát bude moment překvapení na mé straně."

"O tom dost pochybuji. I vy se musíte vynořit ze subprostoru poblíž nepřítele a ten bude ve střehu. Víte, není žádná ostuda, když odmítnete nerovný boj. Počkáme na mou flotilu a potom vezmeme Terranii útokem, dřív než se na ní Denebani pořádně opevní."

"Jak víte, pane admirále, že denebská flotila jim rovněž nepůjde na pomoc? Anebo že vás nebude zdržovat u Terranie VII a nezmocní se zatím okrajových planet?"

Van Cruss pokrčil rameny a vzdychl si. "Všechno je možné. Nemůžu bohužel jednat jinak."

"Nechte to na mně," pokračoval Paul, "a budete svědkem nádherné bitvy."

Pohledem se ujistil, že přátelé jsou na svých místech. Spencer šikmo za ním sledoval údaje o motorech a O'Neil seděl u vysílačky a obrazovek.

"Ivane," zavolal interkomem, "střely připraveny?"

"Všechno v pohodě, veliteli. Nasadil jsem ty nové, ty učiněný zázraky. Dej mi souřadnice a uvidíš."

Zvonění hlásilo blížící se přechod do normálního vesmíru.

"Pozor, držte se!"

Jakmile se Pluton zmaterializoval poblíž Terranie VII, Paul zapnul brzděné rakety. Brzdění bylo tak mocné, že se admirálovi zatmělo před očima a magnetické řemeny se mu zařezávaly do hrudníku.

Když se opět vzpamatoval, zmateně hleděl na hlavní obrazovku. Byl na ní obrovský měsíc.

"Propána," vydechl, "proč jste se vynořil tak blízko? Stačilo pár sekund a roztřískali jsme se o ten satelit."

"Když chcete být neviditelný," zasmál se Paul, "musíte riskovat. Jak myslíte, že se mi tam podařilo umístit toho špicla a neupozornit na sebe plukovníka Zanga? Když se zmaterializujeme ve vzdálenosti pod deset

tisíc kilometrů, tak nás měsíc kryje a detektory na nás nemůžou."

Van Cruss si rozechvělou rukou otřel čelo. "Máte pravdu, ale kdybyste mi tehdy na Akademii předvedl něco podobného, tak jste rovnou letěli!"

"Vychováváte vojáky, ne piráty," usmál se Paul. "Podívejme se spíš, kde jsou ti Denebani."

Rychle navázal kontakt s kamerou.

"Tentokrát," pokračoval, "se Zang nedal překvapit a dokonce se mu podařilo zničit jednu loď."

Na obrazovce se ukázal plynný oblak. To bylo vše, co z lodě zbývalo. Dvě však zůstaly a vážně ohrožovaly astroport. Netrvalo dlouho a umlčely i Zangovo poslední palebné postavení.

"Sliboval jste mi pěknou bitvu," poznamenal Van Cruss. "Kde je? Nač čekáte?"

"Ještě chvíli strpení. Vidíte? Tamta loď brzy přistane a druhá ji bude krýt shora. Radši útočím na rozptýleného nepřítele."

Paul počkal dvě minuty. Pak přikázal:

"Ivane! Dvě salvy co nejrychleji za sebou a všechny na tu hlídkující loď."

"Ale ta druhá bude mít bohatě času na to, aby vás zničila," namítl admirál. "Měl byste palbu rozdělit."

"Tím by ztratila na účinnosti," opáčil Paul. "Když použijeme klasické pravidlo projektil proti štítu, pak nemám šanci. Sám jste to říkal. Nechte to na mně."

Van Cruss tedy přikývl. Byl přesvědčen, že to v žádném případě nedopadne dobře.

Pluton vyrazil z měsíčního stínu.

"Pal!" zavelel Paul.

Šest střela krátce po nich dalších šest se vyřítilo na první denebskou loď. Nepřítele náhlý útok natolik překvapil, že ztratil drahocenný čas. Hlídková loď stačila vypálit pouze dvakrát, pak už střely z Plutonu vybuchly a rozzářily ochranný štít. Druhá vlna dorazila krátce po nich. Na denebské generátory to bylo už příliš, vypadly a jedna střela explodovala o plášť lodě.

Obrazovka se rozzářila výbuchem a loď se rozletěla na kusy. Paul neztrácel čas a upřel pozornost na další loď. Štít Plutonu snadno absorboval energii prvních dvou střel.

"Ivane, další salvu na toho posledního!"

"Připraven, veliteli!"

"Pozor," varoval je Spencer, "blíží se k nám patnáct střel. To štít neunes."

Paul však dál držel kurz, který ho hnál závratnou rychlostí k planetě. Když byly od nich střely necelé dva tisíce metrů, prudce změnil kurz. Střely Plutona minuly.

Tím však ještě neměli vyhráno. Střely měly samonaváděcí hlavice, provedly obrat a dál se hnaly za nimi. Pluton se již nořil do vrstev atmosféry a plášť se nebezpečně zahříval. Paul snížil rychlost, aby se loď navzdory speciálnímu plášti nakonec neproměnila v hořící meteorit.

"Střely tři tisíce metrů od nás," prohodil Spencer. Pluton pokračoval k planetě. Na obrazovce už viděli zelenou džungli.

Tentokrát se rozsekáme, pomyslel si admirál a křečovitě se držel křesla.

Paul na poslední chvíli loď zvedl. Plášť zavrzal. I když antigravitační zařízení běželo na plný výkon, oči jim lezly z důlků a nesmírná tíže je tlačila do křesel.

Když se Van Cruss opět poněkud vzpamatoval, zjistil, že loď letí horizontálně necelých deset kilometrů nad povrchem planety. Na obrazovce se šílenou rychlostí hnala džungle.

"Nebylo to špatný," podotkl nevzrušeně Spencer. "Osm jich bouchlo o zem. Ostatní to vybraly a jsou pořád za náma. Dva tisíce metrů!"

Zpocený Paul se podíval na hory na obzoru. Byly jeho jedinou spásou.

"Patnáct set... tisíc...", hlásil Spencer. Už viděli ledovce.

"Pět set... čtyři sta... tři..."

Paul na poslední chvíli zvrátil loď kolmo vzhůru a tentokrát admirál omdlel. I Paul záupěl. Rozjeté rakety narazily do horských štítů, vybuchly a uvolnily laviny.

"Tohle se povedlo," vydechl Spencer a stíral si pot a krev z tváře. Cévky mu popraskaly a z nosu se mu spustila krev, marně se ji snažil zastavit.

Pluton udržoval rychlost a přešel do stratosféry. "Ivane?" zeptal se Paul. "Jsi připraven na další palbu?"

"Jasně, veliteli. To bylo jako býčí zápasy! Moc by mě překvapilo, kdyby ti někdy svěřili výletní loď!"

Paul neměl čas odpovědět. Na obrazovce se ukázala poslední denebská loď.

"Pal!" Nepřítel byl překvapen. Jednak se domníval, že pirátská loď je už zničena, jeho detektory zaznamenaly přece dvě série výbuchy, jednak by ji nikdy nečekal v tak malé výšce. Velitel však dal přednost boji před zbabělým a nejistým útekem. Vypálil několik střel, ale Pluton hned zpočátku získal rozhodující výhodu. Jeho kvalitní rakety brzy zdolaly poslední denebský stroj a ten se rozplynul v duhovém oblaku.

7

Paul stabilizoval Plutona na nízké oběžné dráze a přepnul na automatického pilota. Mechanicky si ověřil, že loď přechodem do atmosféry příliš neutrpěla. Otočil se k admirálovi, který si stíral studený pot.

"Šílenství!" vydechl Van Cruss. "Jinak se to ani nedá nazvat! Nikdy by mě nenapadlo, že se dá takhle zbavit samonaváděcích střel. Ten váš přechod do atmosféry a pak ten let prakticky nad stromy... Šílenství!"

"Ani bych neřekl. Znam to tady, pilotoval jsem zde osobní helijet slečny Prostové."

Admirál se na něj ironicky podíval.

"Pokud tomu dobře rozumím, tak je to už stará známost, což? Ale co je mi vlastně do toho. Je to vaše věc. Hlavně že jsme díky vám odrazili Denebany. Sliboval jste mi pěknou bitvu a slovo jste dodržel. Ale nepočítejte, že tyhle metody zavedu na Akademii. Ještě teď se klepu. Divím se, že se vám posádka už dávno nerozutekla."

Paul zvážněl.

"Bude to zřejmě tím, že tito stateční muži už nemají co ztratit." Hned však změnil téma. "Měl byste, pane admirále, kontaktovat Terranii a ohlásit se. Tam dole určitě ještě nepochopili, co se stalo. A kdyby jim náhodou zbyla ještě jedna neporušená baterie... Nepotěšilo by mě, kdyby na nás vystřelili."

Van Cruss s jeho návrhem souhlasil. O'Neil dostal za úkol navázat spojení a Paul zavolał interkomem Amandu.

"Jsi v pořádku?"

"Je mi skvěle, miláčku."

"Nebála ses?"

"Proč?" usmála se. "Věděla jsem přece, že řídíš ty. Ale musela jsem křísit chudáka Spontiniho. Přisahá, že na tvou loď už nikdy nevzkročí."

Na obrazovce se ukázala tvář plukovníka Zanga a Paul rychle ukončil hovor s Amandou.

Zang vypadal unaveně, obličej měl zamazaný a čelo mu přetínala ošklivá řezná rána. Když poznal velkoadmirála, zvolal: "Přiletěl jste zrovna včas, pane! Denebané zničili mou poslední obranu a musel jsem kapitulovat."

"A kde je guvernér Prost?" přerušil ho suše Van Cruss. "Odletěl s jednou z vašich lodí. Útočí na hnízdo pirátů."

"To nedostal mou zprávu, že hrozí denebský útok?"

"Ovšem, ale domníval se, že k tomu dojde až za pár týdnů. Měl strach o svou neteř, která padla do rukou kapitánu Blackovi, a tak dal příkaz k odletu a mě pověřil obranou."

"Moji kapitáni souhlasili?"

"Za vaši nepřítomnosti byl guvernér jejich nadřízeným a dokázal je přesvědčit o vysoce humanitárním cíli akce."

"To je neslýchané!" zavrčel admirál. "Velitel nikdy nesmí dát přednost svým citům před zájmy Unie. Přistaneme na astroportu, plukovníku. Pošlete pro nás vůz a chci vás vidět co nejdřív."

Přerušil spojení a opřel se v křesle.

"Mezi námi, ten Prost je vůl, ale ten únos neteře mu zřejmě pěkně zamotal hlavu," zabručel shovívavě.

Paul se jen zasmál. "Můžu vás ujistit, že Prost není v žádném případě sentimentální a věděl velice dobře, co dělá."

Stručně admirálovi vylíčil podivný vztah guvernéra a jeho neteře.

"Nemůžu to dokázat, ale jsem přesvědčený, že chtěl dát Amandu zavraždit. Ostatně můžete se jí zeptat."

Van Cruss se zamyslel. Paul zatím vedl loď k přistání. Dosedl na zem velice něžně, jako by chtěl kompenzovat předešlé brutální manévry.

Jakmile motory umlkly, k lodi dojel vůz a z něj vyskočil sám Zang.

Admirál přešel do výtahu a Paul se obrátil ke Spencerovi.

"Jdu s Amandou na zem. Rychle vyloďte všechny trosečníky. Posádka zůstane na palubě, tedy žádné vycházky, a počítám s tím, že mě plně zastoupíš. Uvědom si, že naše situace je dost nejasná. Jsme pořád mimo zákon. Ming je sice mrtvý, ale řada jeho stoupenců je pořád ve funkcích. Nemůžeme vědět, jak nás Terrania přivítá. A dokud tady Van Cruss nemá svou flotilu, i jeho může ledacos překvapit."

Spencer se tvářil vážně a přikývl.

"Ani ty nebudeš zrovna v bezpečí, veliteli. Nemám jít s tebou?"

"Mnohem užitečnější budeš tady. Jakmile vystoupíme, uved' Plutona do stavu bojové pohotovosti a zapni štít. Možný je nejen pozemní útok, ale i vzdušný. Můžou přiletět další Denebani."

"Kdyby se Zang nebo jiný blb o něco pokusil, tak ti slibuju, že toho bude hořce litovat."

Spencer vytáhl z poličky minivysílačku, zapnul ji a strčil Pavlovi do kapsy. Paul chtěl něco namítnout, ale Spencer jinak nedal.

"Prosím tě o to, veliteli. Zůstaneme s O'Neilem na příjmu. Budu takhle klidnější."

Paul kapituloval a odebral se za Amandou, která ho už čekala. Hned mu skočila kolem krku.

"Připadá mi, že je to už celá věčnost, cos mi nedal pusy," vyčetla mu.

"Nonono, slečno, chovejte se na veřejnosti aspoň trochu slušně," napomenul ji žertem a přivinul ji k sobě.

"Ani mě nenapadne! Chci, aby všichni věděli, že tě miluju."

Štastní jako děti sestoupili po schůdcích.

"Podívej se na Zanga, jak čumí," usmál se. "Zdá se, že nevěří svým očím."

A vskutku. Když plukovník spatřil Amandu, měl v první chvíli pocit, že ho šálí zrak. Když si uvědomil, že to není sen, přiskočil k Amandě, která klopýtla hned na prvním schůdku.

"Milovaná Amando," koktala podával jí obě ruce, "vy jste naživu! Admirál vás tedy dostal z rukou toho lumpa Blacka!"

Potom se zavile podíval na muže, který byl tak troufalý, že se na veřejnosti držel s guvernérovou neteří za ruku, a krve by se v něm nedořezal.

"Doprovází mě poručík West," poznamenal suše admirál. "A teď nás okamžitě zavezte do guvernérova paláce. Generální guvernér Spontini a já musíme učinit závažná rozhodnutí."

Zang dal znamení řidiči. Pozemští hodnostáři se tvářili tak zachmuřeně, že se radši už dál nevyptával.

Astroport a jeho okolí utrpěly denebským útokem značné škody. Řada budov byla v plamenech a specializované čety v antiradiačních oblecích se snažily požáry uhasit.

"Jaké máte ztráty?" zeptal se Van Cruss.

"Zhruba čtvrtina mužů je vyražena z boje a prakticky veškerá těžká výzbroj je zničena."

Van Cruss sraštil obočí.

"Proč jste kapituloval, když jste se mohli stáhnout do džungle a přejít na partyzánskou válku? Malé mobilní jednotky dokážou pravidelné armádě odolávat velice dlouho."

"Ve zdejší džungli nikdo nepřežije. Každý, kdo do ní vstoupil, beze stopy zmizel," vysvětloval Zang. West nehnul ani brvou.

"Někde jsem slyšel," prohodil posměšně admirál, že nějakým dvěma mladým lidem se to podařilo."

Plukovník na to nic neřekl. Pouze sežehl pohledem Paula, který se stále držel s Amandou za ruku.

8

Celé jedno křídlo vládního paláce bylo v troskách. Spontini, Van Cruss a Zang se zavřeli v Prostově pracovně.

Paul a Amanda neměli co na práci, a tak si vyšli na terasu. Zapadající slunce zalévalo posledními paprsky džungli. Amanda se přitiskla k Paulovi a ukázala před sebe.

"Vzpomínáš si na naši výpravu? Už tenkrát jsem si přála, abys mě vzal do náruče. A pak jsem často stávala tady a snila. Ale ani v těch nejsmělejších snech jsem si nedokázala představit, že tady jednou budeš takhle se mnou."

Dlouho tak stáli v objetí a nevnímali čas.

"Půjdeme se podívat, jestli by tady nebylo něco k snědku," navrhla Amanda, když sluneční kotouč zmizel za obzorem.

Sešli do kuchyně, která byla liduprázdná, a ze zásob si zimprovizovali večeři pro dva.

"A teď ti ukážu svůj pokoj," řekla po večeři.

Vyjeli výtahem do posledního patra a na chodbě narazili na pokojskou. Ta se hned hnala k Amandě. Měla ze setkání nesmírnou radost, rozpovídala se a nebyla k zastavení.

"Díky, drahá Viktorino," přerušila její vyprávění Amanda. "Připrav pokoj pro našeho hosta poručíka Westa."

Služebná odkvačila, celá šťastná, že může pro svou paní něco udělat.

"Po smrti rodičů mě vychovávala," vysvětlovala Amanda. "a tady je moje království," dodala, když otevřela dveře. "Vítej!"

Paul se naivně domníval, že mu chce ukázat pouze svůj pokoj. Ukázala mu však mnohem, mnohem víc.

× × ×

Paula probudil jakýsi zvuk. Posadil se na posteli a v tu chvíli ho oslepila elektrická svítidla.

"Ani hnout, Weste," nařídil mu suchý hlas.

Ve tmě se zableskly hlavně několika pistolí.

Po vášnivém večeru s Amandou přešel do svého pokoje. Pro jistotu ulehl oblečená, ale příliš se spoléhal na zamčené dveře. Větřelci zřejmě měli klíč.

"Vstávej," řekl onen hlas. "Při sebemenším podezřelém pohybu tě sejmu."

Pomalů vstal. Jeho oči si už přivykly na přítmi a poznal plukovníka Zanga a dva vojáky. Vystrčili ho na chodbu k výtahu.

Před palácem na ně čekla vůz. Nešetrně Westa naložili a rozjeli se. Rekordní rychlostí projeli městem.

"Když najeli na silnici k dolu, Paul se zeptal: "Co znamená tenhle únos, plukovníku?"

"Jsi zatčen," odvětil suše Zang.

"Žádám, abych byl předveden před admirála Van Crusse."

"Nemáš co žádat," zasmál se plukovník. "Když Prost odlétal, jmenoval mě úřadujícím guvernérem a admirálovi není nic do obyčejných policejních záležitostí. Jsi uprchlý otrok a já tě prostě vrátím do tábora."

"snad si nemyslíte, že si mého zmizení nikdo nevšimne? Během dvou hodin mě začne posádka hledat."

"O tom dost pochybuji. Jakmile jsem se dozvěděl, za jakých okolností se dostal admirál k tobě na palubu, rozhodl jsem se." Podíval se na hodinky a dodal: "Za pár minut se moji muži zmocní lodě. A ti tvoji ničemové půjdou brzy za tebou do dolu."

Paul horečně uvažoval. Doufal, že ho Spencer poslechl a uvedl Plutona do pohotovosti.

"Van Cruss o tom ví?"

"Záležitosti na Terranii VII si řídím, jak uznám sám za vhodné," odpověděl Zang poněkud hystericky.

"Pochybuju, že by vám to schválil. Zřejmě jste zapomněl, že Ming už není," podotkl Paul.

"Zákony se však nezměnily a ty legálně neexistuješ. Ani velkoadmirál mi to nemůže mít za zlé."

"Slečna Prostová se s tím však nespokojí. Převrátí celou planetu naruby, jen aby mě našla. Máme se brzy brát."

"To je k smíchu! Guvernérova příbuzná se přece nikdy nespustí s takovým dobrodruhem. Já ji už přivedu k rozumu a bude hrdá na to, že se stane mou ženou."

Paul se rozesmál. V první chvíli se domníval, že se jedná o akci Mingových stoupenců proti direktoriu. Ve skutečnosti šlo o samostatný čin jednoho žárlivce!

Když vůz dojel k dolu, právě vycházelo slunce. Zastavili před barákem vrchního dozorce. Zang vešel do místnosti. Za ním vojáci strčili Westa.

Za pracovním stolem seděl nový vrchní dozorce Hans.

"Vezu vám vězně," hlásil Zang. "Měl byste se ho zeptat na osud dozorců, kteří ho hlídali."

Hanse to příliš nenadchlo. Sáhl po služební knize. Plukovník k němu přistoupil.

"Já na vašem místě bych se nějakým zápisem nenamáhal. Je to uprchlý otrok. Když se mu v nejbližších hodinách stane nějaká nehoda, budete ho muset zase odepsat ze stavu. Proč se tedy namáhat se psaním."

Zang se ušklíbl a zamrkal. Byl si jist, že Hans pochopil, o čem jde. K jeho velkému překvapení vrchní dozorce nereagoval. Jako by nebyl ve své kůži, každou chvíli pokukoval po vedlejší místnosti.

"Každý nový vězeň se musí zaregistrovat," trval na svém. "Očekávám návštěvu generálního guvernéra a nechci, aby přišel na nějakou nepřístojnost nebo nepřesnost."

Zang zaskřípal zuby.

"Právě proto ho nezapisujte. Aspoň nikoho nenapadne, že tady vůbec je. To nechcete pomstít Pieta a kamarády?"

Vtom se dveře rozletěly. "Ruce vzhůru, ale honem!"

Zang se prudce otočil. Na prahu se tyčil plavovlasý obr a mířil mu na břicho pistolí. V té chvíli se otevřely dveře do sousední místnosti a v nich stál další ozbrojený muž. Někdo rozbil okno a objevil se další.

Plukovník cítil, jak mu po zádech přebíhá mráz. Sáhl k opasku.

"Já bych to na vašem místě nedělal," pravil suše onen obr, "jinak mi způsobíte tu nesmírnou radost, že vám budu moct vystřelit mozek z hlavy."

Zang váhal. Pýcha mu nedovolovala, aby se podrobil, ale muži se tvářili až příliš zarputile. Uvědomil si, že jeho život visí na vlásku. Jeho vojáci pochopili změnu situace mnohem rychleji a pustili zbraně na zem.

"Ivane!" zvolal Paul. "Co tady děláš?"

"To nebylo zas tak těžký, veliteli. Díky vysílače jsme se hned dozvěděli, že tě zajali."

Teprve teď si Paul vzpomněl, že mu Spencer strčil do kapsy jakýsi přístroj. Zrudl, když si uvědomil, že O'Neil nebo Spencer poslouchali jeho milostnou půtku s Amandou.

"Věděli jsme, že tě poveze do dolu, a tak mě Spencer poslal helijetem napřed," pokračoval Ivan.

"A co on?"

"Zůstal na palubě a dal Terranii ultimátum. Řekl bych, že teď je celá planeta zelená strachy. Spencer totiž prohlásil, že jestliže nebudeš do hodiny na Plutonu, tak zapálí město. Van Cruss a Spontini zuřej a měli by tu být každou chvíli."

Paul se rozesmál a řekl plukovníkovi: "To se vám ta vaše akce ale zrovna moc nevyvedla, což?"

Zang, celý bledý a upocený, zabručel: "Možná jsem ještě tak docela neprohrál. Jakmile dorazí velkoadmirál, tak řekneš, že se jedná o obyčejné nedorozumění, jinak..." Odmlčel se. Na rtech se mu objevil ironický úsměv a tiše dodal: "Jinak Van Crussovi prozradím, že jsi ten hledaný Black."

Paul se nahlas rozesmál. "Jste stejně dobrý vyděrač jako policajt. Admirál ví totiž všechno!"

Když si plukovník uvědomil, že pohasla i jeho poslední naděje, zhroutil se. V té chvíli před budovou zaječely pneumatiky dvou vozů a zvedl se oblak prachu. Z vozů vyskákali vojáci a za nimi vystoupil Van Cruss, guvernér Spontini a Amanda.

Paul jim šel zvolna v ústřety a dívka se mu vrhla do náruče.

"Miláčku! Tolik jsem se o tebe bála!"

Ivan postrčil Zanga před velkoadmirála.

"Co znamenala tahle směšná iniciativa?" zavrčel Van Cruss.

"Domníval jsem se, že je mou povinností zadržet uprchlého otroka," koktal Zang.

"Uvědomte si, že v Pozemské unii už otroci neexistují!" vybuchl Spontini. "A když už jsem tady, osobně se přesvědčím, jaké jsou podmínky v táboře a v dole."

Zamířil k barákům a křikl na vrchního dozorce, který se snažil předstírat, že tu není. "Ukažte mi okamžitě veškeré záznamy, pak svolajte dozorce a všechny vězně. Nakonec si projdeme baráky a důl. Chci vidět všechno, všecičko."

Admirál zatím tiše rozmlouval s Paulem.

"Jsem v tomhle trochu mimo. Ohledně vás jsem se zatím nerozhodl, ale máte mé slovo, že vaše svoboda ani svoboda vaší posádky nebude dotčena."

Paul se uklonil.

"Věřím vám, pane admirále."

Pak se admirál obrátil k velicímu důstojníkovi. Byl to kapitán s upřímným obličejem, z něhož se dalo vyčíst, že se celou situací velice baví.

"Mortimere, ujměte se plukovníka Zanga, zavřete ho, dokud nerozhodnu o jeho dalším osudu. Než bude jmenován nový velitel, přebíráte velení posádky."

Kapitán zasalutoval a dal dvěma mužům povel, aby odvedli Zanga do prvního vozu.

Paul se usmál na Amandu.

"Ve skutečnosti za to můžeš ty, lásko."

Amanda se zatvářila nechápavě, stejně tak admirál.

"Byla to prostě jen žárlivost," vysvětlil jí Paul.

"Myslím, veliteli," přerušil ho Ivan, "že by ses měl ozvat Spencerovi. On to ultimátum nemyslel žertem."

Paul vytáhl vysílačku a řekl: "Spencere, stejně jsi všechno slyšel, ale pro jistotu. Všechno je v pořádku a za hodinku jsem na Plutonu."

"Bezva, veliteli. S O'Neilem právě debatujeme, kde ses naposled setkal s kapitánem Sterxem. Nebylo to někde u Polárky?"

"To sis vymyslel dobře," zasmál se Paul. "Přitom velice dobře víš, že naposled to bylo na Svobodě."

"Pardon, veliteli, ale chtěl jsem se ujistit, že jsi to skutečně ty."

9

Generální guvernér Spontini neklidně přecházel po Prostově pracovně. Van Cruss se díval oknem na astroport. Jeho lodě konečně dorazily, stály seřazeny na ploše a připraveny k dalšímu letu. Od bitvy s Denebany uplynulo teprve čtyřicet osm hodin.

"Přičí se mi," zavrčel Spontini, "zůstávat tady, zatímco nepřítel se možná chystá k útoku na bohaté planety. Na druhou stranu zase nemůžeme nechat Terranii a její ložiska titanu bez ochrany. A navíc bych se rád setkal s tím blbem guvernérem."

Van Cruss pokrčil rameny.

"Já nechápu, proč ještě váháte. Docela klidně můžete jmenovat nového guvernéra, který zreorganizuje správu a zajistí obranu stejně tak dobře jako já. Navíc by toto řešení umožnilo, aby moje eskadra zůstala pohromadě."

Spontini se podrbal na hlavě. "Zaručujete se za jeho loajálnost direktoriu?"

"Rozhodně. Zaplatil za svou víru a naději ve svobodu více než kdokoli jiný."

"V tom případě přijímám. Vem čert nějaké řeči. Zavolejte ho."

"Už se stalo," usmál se admirál. "čeká ve vedlejší místnosti."

Paul se cítil poněkud nejistý. S admirálem se od oné scény u dolu neviděl. Po přiletu eskadry byl rázem v nevyhodě.

"Poručíku Weste," řekl vážným hlasem Van Cruss, "sdělím vám, jak jsem se ohledně vás rozhodl."

Paul měl pocit, jako by stál opět před vojenským soudem.

"Řeknu to stručně. Vracíte se k flotile v hodnosti plukovníka."

Když se Paul vzpamatoval z překvapení, chtěl admirálovi poděkovat, ale ten ho gestem umlčel.

"I nadále budete velet Plutonu, který se stává součástí mé eskadry. Vaši muži dostávají amnestii. Ti, kdo chtějí sloužit dál, budou zapsáni do stavů mé eskadry, a to v hodnosti, kterou určíte vy. Tím jsem prozatím skončil, ale mám pocit, že tady pan Spontini by vám taky rád něco řekl."

Paul se otočil ke generálnímu guvernéru, který podpisoval jakési listiny.

"Plukovníku, požádal jsem admirála, aby vás uvolnil pro Terranii VII. Jménem direktoria Pozemské unie vás jmenuji guvernérem."

To bylo na Paula už moc.

"Hlavně mi neděkujte," pokračoval Spontini, "protože tohle není žádný dáreček. Několik měsíců nemůžete počítat se žádnou pomocí Země. Od této chvíle musíte zajistit obranu vlastními silami a zreorganizovat celou správu planety. Všichni trestanci budou samozřejmě osvobozeni a posláni domů, pokud si tak budou přát. Ale i nadále se musí těžit. Země potřebuje titan jako nikdy."

Spontini se obrátil k admirálovi. "Takže to bychom měli za sebou a za hodinu můžeme letět..."

"A co mám udělat s guvernérem Prostem?" zeptal se zmatený Paul.

"To je váš problém," odvětil Spontini. "Podle toho, co jsem viděl v dole a v jeho papírech, mám pocit, že většího mizeru jsem jaktěživ nepotkal. Podepsal jsem bílko rozsudek. Stačí ho jen vyplnit. Já osobně bych řekl, že si zaslouží trest smrti. - Jdeme, admirále."

Paul v místnosti osaměl. Stále nemohl uvěřit tomu, co se stalo. Ze zamyšlení ho vytrhlo nesmělé zat'ukání.

"Pane plukovníku!" vyštěkl mladý poručík a postavil se do vzorového pozoru.

Paul se na okamžik přenesl do doby, než ho odsoudili. Kdy to bylo? Před čtyřmi lety? Před pěti? Měl pocit, že od vyřazení z Akademie uplynulo snad sto let.

"Kapitán Mortimer šel vyprovodit pana admirála a pověřil mě, abych od vás převzal rozkazy."

Tím se Paul vrátil do reality.

"V sedmnáct nula nula porada všech důstojníků. Musíme přijmout opatření k obraně planety."

Po poručíkovi se do pracovny vloudil jakýsi servilní civilista a přesvědčoval Paula o své věrnosti direktoriu. Novinka o Paulově jmenování se zřejmě šířila rychlostí blesku, neboť se konala úplná přehlídka ohnutých hřbetů. Paul si uvědomil, že ho čeká velice důkladná čistka.

× × ×

Když Van Cruss a Spontini dojeli na astroport, doběhl k nim jeden důstojník.

"Vaše čtyři lodě právě přistávají, pane."

"Okamžitě mi přiveďte velitele a bývalého guvernéra," nařídil admirál kapitánu Mortimerovi.

Prost se zakrátko dostavil i s veliteli lodí. Astronauti si všimli stopy bojů a tvářili se dost schlíple.

"Jsem guvernér Terranie VII," spustil Prost, ale Spontini ho hned přerušil.

"Bývalý. Za vaší nepřítomnosti jsme provedli změnu. Nyní jste zatčen. Pane kapitáne, odvezte ho do města."

Prost zbledl a pokoušel se protestovat.

"Nemám náladu poslouchat vaši obhajobu, vážně ne," řekl Spontini. "Ať si to rozhodne nový guvernér."

Mortimer popadl Prosta za loket a odvedl ho. Admirál si změřil své velitele pohledem a suše pravil:

"Podejte hlášení, pánové!"

"Krátkce po přiletu na Terranii VII si nás pozval guvernér. Dostal právě rádiovou zprávu od nějakého piráta, který mu nabízel prodej informací o osudu jeho neteře. Prohlásil, že od této chvíle podléháme jeho velení. Přichystali jsme léčku. Pirátská loď se domnívala, že má všechny trumfy v rukou, a dorazila na místo srazu. Jenže guvernér k našemu velkému překvapení ani trochu nevyjednával a dal nám příkaz, abychom na ni okamžitě zaútočili. Šlo to velice rychle."

"Proč jste se tedy okamžitě nevrátili?" divil se Van Cruss.

"Sbírali jsme trosečníky. V jednom člunu byl jistý kapitán Le Gof, který těm lotrům velel. Chtěl si zachránit kůži a zradil své lidi. Tak jsme se dozvěděli, že guvernérova neteř je zajatkyň velitele Blacka. Získali jsme rovněž souřadnice pirátské planety."

"Co jste provedli se zajatci?"

"Byli to přece piráti! Podle zákona vesmíru jsme je vysadili jenom ve skafandrech a se zásobou vzduchu na dvacet čtyři hodiny."

"A dál?" naléhal netrpělivě admirál.

"Na žádost guvernéra jsme letěli do Velké mlhoviny Orionu. A tam začaly problémy. Piráty někdo varoval. Čekali nás. Prolétávali jsme zrovna rojem meteoritů, když na nás zaútočili. Ze všech stran se na nás řítily střely a my nedokázali lokalizovat jediný cíl. Nakonec jsem musel dát rozkaz k ústupu."

"Blahopřeji," řekl posměšně admirál a ušklíbl se. "Nejenže jste opustili své stanoviště, ale nakonec jste ještě ustoupili před piráty. Ztráty?"

"Lodím se nic nestalo, pouze Procyona poškodil meteorit."

"Vraťte se na loď," nařídil jim stroze admirál. "Za půl hodiny odstartujete společně s námi. Velitel Procyonu se bude hlásit novému guvernérovi a pomůže při obraně této planety."

10

Vzteklý a nejistý Prost byl uveden do své bývalé pracovny. Po celou cestu se snažil z Mortimera něco vytáhnout, ale kapitán s ním nepromluvil jediné slovo.

U okna stál jakýsi muž v kosmické kombinéze bez hodnosti. Při Prostově příchodu se ani neotočil.

Potom si bývalý guvernér uvědomil, že v křesle si hoví jeho neteř.

Hned nasadil falešný úsměv a zvolal: "Drahá Amando, jak rád tě zase vidím! Takže admirál tě nakonec přece jen dostal z pracek toho mizery Blacka. Doufám, že mu dal co proto."

"Admirál s ním naložil, jak si zasloužil," usmála se Amanda.

"Proste, seznamte se s dokumentem na stole," řekl muž u okna, ale neotočil se.

"Co to znamená?" zakoktal Prost.

"Rozsudek je podepsán, jak vidíte. A mně stačí vyplnit jenom trest. Vše závisí na vaší dobré vůli."

Prost ho začal překotně ujišťovat, že udělá cokoli. "Za rok za dva se odtud vrátíte jako boháč!"

"Obávám se, že jste mě dost dobře nepochopil," pokračoval muž u okna ironicky. "Pokud nechcete, abych vás dal okamžitě popravít, vyslechněte mé podmínky: zaprvé - s vaší neteří se ožením hned zítra." "Budu tím jen potěšen a jsem si jist, že Amanda tak skvělou nabídku přijme. A kdyby přece jen náhodou váhala, já ji už přesvědčím, to mi věřte."

Amanda přistoupila k oknu a zašeptala: "To je mi ale způsob, jak požádat dívku o ruku." A nahlas nenávistně dodala: "Když si to strýc přeje, nemůžu odmítnout."

"Při té příležitosti," pokračoval Paul, "laskavě vrátíte své neteři veškerý majetek, který jí patří."

Tentokrát Prost zavrával, ale doufal, že vše dobře dopadne. Celé poručnictví zmanipuloval tak dokonale, že z toho vyvázne bez větších škod. Jenže v té chvíli se nový guvernér otočil.

"West!" vydechl Prost. "To není možné! Vy jste jen otrok!"

"V poslední době jsem byl znám spíš jako kapitán Black," poznamenal ironicky Paul. Kývl na kapitána Mortimera, který Prosta odvedl. Bývalý guvernér byl tak překvapený, že se ani nebránil.

"Zavřete ho stranou od ostatních. Pošlu za ním někoho, aby, ho vyslechl," nařídil Paul.

Potom si zavolal Spencera, který se zdržoval ve vedlejší místnosti.

"Vyslechněš Prosta. Chci, aby vrátil Amandě všechno do posledního doku."

"Na to se můžeš, veliteli, spolehnout. Já vím, jak se tuneluje. Jestli se v něčem vyznám, pak v tomhle."

Spencer znejistěl a dodal: "Nic mi do toho není, ale nikdy jsem netušil, že jsi tak na prachy, veliteli."

Paul se kupodivu nenaštval. Rozesmál se. "Ty peníze budeme potřebovat na obnovu Terranie. Musíme znovu vybudovat obranu, zřídit co nejdřív předsunuté stanoviště na měsíci, abychom se vyhnuli nečekanému přepadení, a zautomatizovat těžbu titanu."

Ukázal na krajinu za oknem. "Terranii dusí prales. Můžeme část džungle vymýtit. Změníme tvář téhle planety. Přijdou noví osadníci a za pár let bude z Terranie kvetoucí zahrada."

"To je dost odvážný podnik," zabručel Spencer. "Za to stojí toho Prosta pořádně zmáčknout. Ale co s ním pak? Dáš ho popravít?"

Paul zavrtěl hlavou. "Pošlu Prosta na Zemi, ať si ho soudí tam. Budu však vyžadovat, aby prošel psychosondou, protože jsem přesvědčený, že zavraždil Amandiny rodiče."

Spencerova tvář se rozzářila.

"Upřímně řečeno, tohle se mi líbí mnohem víc. I já kvůli němu trpěl, ale představa, že bych někoho poslal na smrt jen pouhým podpisem - ne, to bych nedokázal."

Už byl na odchodu, ale Paul ho ještě zadržel.

"Oznámil jsi posádce, jak admirál rozhodl?"

"Ovšemže, veliteli, a nedivil bych se, kdyby to dneska večer pořádně roztočili."

"Co mají chlapi v úmyslu do budoucna?"

"Tři z nich se chtějí vrátit co nejdřív na Zemi. Jsou to politici, utekli spolu s námi."

"A ostatní?"

"Astronautovou vlastní je přece vesmír. Všichni chtějí nastoupit do flotily. O'Neil a Ivan si zaslouží důstojnické prýmký."

"Ale ještě jsi mi neřekl, jak ses rozhodl ty," podotkl Paul.

"Pořád váhám, veliteli. Nejsem vlastně astronaut. Docela rád bych se vrátil na Zem a rozjel nějaký obchod."

"Já vím, to by ti sedělo."

Spencer zavrtěl hlavou a tvářil se přitom vážně. "Bohužel, je to jenom sen. Sice byla amnestie, ale všichni si pamatují, že jsem byl odsouzený za zpronevěru, a nikdo mi své finance nesvěří. Skoro si říkám, že by bylo rozumnější vrátit se k pirátům."

Westa něco napadlo. "Až skončíš s Prostem, stav se za mnou. Možná bych pro tebe něco měl."

"A co, veliteli?"

"Budeš ministrem financí Terranie VII."

Do Spencera jako by udeřil blesk. "To je přece nesmysl!" zvolal, když se vzpamatoval. "Já ti to vysvětlím..."

"Uvažuj," zarazil ho Paul. "Vím, že jsi dobrý finančník, a potřebuje tě. A navíc jsme tu se špatnou pověstí dva. Budeme dva na nepřátelské poznámky. S těmi musíme počítat. Hodně dlouho ve mně každý bude

viděl spíš pirátského kapitána Blacka než plukovníka Westa který byl jmenován guvernérem."
"Bude to mít aspoň jednu výhodu," usmál se Spencer "Dodávky titanu budou putovat na Zemi pravidelně, protože pochybuje, že by si někdo z bývalých přátel dovolil zaútočit na Plutona."
Podali si ruce a Paul ještě dodal: "Zítra se jen tak mimochodem žením. Nešel bys mi za svědka? Bude to skvělá příležitost, abych všem představil ministra financí."